

Біблійні вчення та практики від 100 до 1500 року нашої ери

Рендольф Данн

вступ

Багато небіблійних вчень, практик і тлумачень мають своє коріння в практиках містичних і міфологічних релігій і були введені приблизно в 100 році нашої ери. Це дослідження визначає деякі з цих ранніх вчень і тлумачень. Можливо, ви сьогодні спостерігали варіації деяких із них на практиці.

ПРИМІТКА:

1. Якщо християни не старанно вивчають Біблію, а покладаються на своїх проповідників, які тлумачать за них, вони можуть повірити в речі, які звучать правильно, але є лише частково істинними.
2. Через одне покоління помилка може проникнути в практику та вірування
3. Цитувати особисту думку «отців церкви» щодо біблійної істини, щоб підтвердити власну віру, не те саме, що цитувати Біблію.
4. Ніхто не має ідеального розуміння Божого послання, навіть якщо він готовий померти за свою віру.
5. Кожен християнин повинен вивчати свою Біблію, кинути виклик своїй вірі чи розумінню та бути готовим йти туди, куди веде його Боже послання.
6. Багато сучасних переконань, думок або доктрин мають коріння в деяких вченнях «батьків церкви». Багато з яких не позбулися своїх язичницьких чи гностичних вірувань. Фактично, деякі дуже детально вивчали твори попередніх «отців церкви», наприклад, Ігнатія Антіохійського, Полікарпа Смірнського та Августина (можливо, більше, ніж твори апостолів), формуючи свої вірування.

Зміст

1. Перше століття
2. отці церкви
3. гностицизм
4. Церковна ієрархія
5. середньовіччя

Розділ 1

Перші століття

Бог створив людину на Свою подобу, мабуть, маючи на увазі Його природу; який є любов'ю, істиною, добротою, милосердям, миром, лагідністю, смиренністю, справедливістю, святістю та прощенням. Після свого створення людина жила в Едемі, раю, створеному для неї, і серед інших Божих творінь без гріха гармонійні стосунки з Богом. Ми всі добре знайомі з їхнім гріхом непослуху та його наслідками. Вони були вигнані з раю і відділені від Бога. (Буття 1-3)

Людина залишатиметься в цьому відокремленому стані, доки Викупитель не надасть їй можливість отримати прощення та примиритися з Богом. Бог не залишив і не покинув людину, оскільки ми бачимо в Буття 4 [після того, як Адам і Єва були вигнані з Едему], що і Каїн, і Ейбл приносили жертви (данину, дари, подарунки) Богу. Жертва Авеля була

прийнятною для Бога, а жертва Каїна – ні. Бог навіть розмовляв з тим, хто дав неприйнятну жертву.

З роками гріх ставав все більш поширеним. «І побачив Єгова, що велике було злочестивість людини на землі, і що всякі задуми думок серця її були тільки лихе завжди. І Єгова покавсяся (вибачився –ESV, Господь вибачився-RSV, засмучений-NIV), що створив людину на землі, і це засмутило його в його серці». (Буття 6:5-6 ASV)

Однак «Ной був чоловік праведний, непорочний у своєму роді; Ной ходив з Богом». (Буття 6:9-10 RSV) Через кілька років після смерті Ноя народився Авраам. Єврейський письменник стверджує: «Вірою Авраам послунався, коли його було покликано піти до місця, яке він мав отримати у спадщину. І він вийшов, не знаючи, куди йде. ... Бо він з нетерпінням чекав міста, яке має фундаменти, проектувальником і будівничим якого є Бог». (Євреїв 11:8-10 ESV)

Під час перебування в Ханаані, території, яку його нащадки зрештою отримають у спадок, «Ангел (посланник – GWT) Господній покликав Авраама з неба вдруге і сказав: «Клянуся Собою, говорить Господь, що через те, що ти зробив це і не пошкодував сина твого, єдиного сина, Я справді поблагословлю тебе, і зроблю потомство твоє таким численним, як зірки на небі та як пісок на березі моря, заволодіють містами своїх ворогів, і через твоє потомство [нащадок — однина, що означає один] усі народи на землі будуть благословенні, тому що ти послунався мене». (Буття 22:15-18) Апостол Павло, повертаючись до цієї обітниці, сказав: «Подумайте про Авраама: «Він повірив Богові, і це зараховано йому в праведність». Отже, зрозумійте, що ті, хто вірять [довіряють Богові й слухаються], є дітьми Авраама. Святе Письмо передбачило, що Бог виправдає язичників вірою [в Євангеліє], і заздалегідь проголосило Євангеліє Аврааму: «Усі народи будуть благословенні тобою [Євангелієм]». Отже, ті, хто має віру [дії, засновані на вірі], благословенні разом з Авраамом, чоловіком віри». (Галатам 3:6-9)

«Надходить час, — говорить Господь, — коли Я складу нового заповіта з домом Ізраїля та з домом Юди. Це не буде схоже на заповіт, який Я уклав з їхніми прабатьками [заповіт, даний Богом через Мойсея], коли Я взяв їх за руку, щоб вивести їх із Єгипту... «Це заповіт, який Я уклав з домом Ізраїля після того часу — говорить Господь. «Я вкладаю Свій закон у їхній розум і напишу його в їхніх серцях [не мертвих, як кам'яні скрижалі, а в інтелекті, розумі чи серці живої істоти]. Я буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом». ... Бо Я прощу їхнє зло, і не згадаю більше їхніх гріхів» (Єремії 31:31-34). Прощення – яка величезна різниця між двома завітами.

У відповіді Петра на запитання, яке Ісус поставив найближчим до нього, своїм апостолам, ми бачимо закладення основи для виконання пророцтва Єремії. Як ти кажеш, хто я?

Церква Христова

Петро відповів: Ти Христос, Син Бога Живого. ... Ісус заявив, що «на цій скелі [той факт, що Ісус був Сином живого Бога] Я збудую Свою церкву» [зберу для себе збори, групу або групу слухняних, довірливих і вірних послідовників]. (Матвія 16:16-18)

Після Його зради та під час або після Його останньої Пасхи, Ісус, як заповідач, привів Своїх апостолів у Своє Царство. “Ви ті, хто стояв поруч зі мною в моїх випробуваннях. І Я дарую

тобі царство [diatitheemi: NT: Strong's #1303 розмішувати окремо, розпоряджатися, впорядковувати, призначати, розпоряджатися своїми справами чи чимось, що належить комусь за спадкодавцем], так само, як мій Батько дарував це мене, щоб ви могли їсти й пити за моїм столом у моєму царстві й сидіти на престолах, судячи дванадцять колін Ізраїля». (Луки 22:28-30)

Трохи пізніше, трохи більше ніж через 50 днів, пізніше Петро та інші апостоли заявили: «Отже, нехай увесь Ізраїль буде певний у цьому: Господом і Христом [месією] зробив Бог цього Ісуса, Якого ви розіп'яли». Почувши це, люди розчулились і сказали Петру та іншим апостолам: Що нам робити, браття? Петро відповів: «Покайтеся¹і бути хрещеним [використовується грецьке слово baptizo (занурений), а не rantizo (кропити), cheo (обливати) або pros-chusis (зливати). Отже, «хрещений» означає занурення], кожного з вас, в ім'я²Ісуса Христа [владою] для прощення [прощення, очищення] ваших гріхів [як пророкував Єремія]. І ви отримаєте дар Святого Духа. Обітниця для вас і ваших дітей [юдеїв] і для всіх, хто далеко [язичників] — для всіх, кого Господь Бог наш покличе [через Євангеліє Христа]». Багатьма іншими словами він застерігав їх і благав «Врятуйтеся від цього зіпсованого [нечестивого] покоління».

Таким чином, ці приблизно три тисячі, які «прийняли звістку і охристилися», були додані до тих, кому Ісус передав царство – тих, хто стояв поруч з Ним під час Його випробувань. Отже, ми бачимо зростаюче царство, церкву. [див. Дії 2:27-30]

Місіонерська діяльність апостолів, у тому числі Павла з Тарса, поширила християнство в містах елліністичного [грецького] світу, таких як Александрія та Антіохія, а також у Римі та навіть за межами Римської імперії. Християни продовжували шанувати Єврейські Писання, використовуючи переклад Септуагінти, який був загальноновживаним серед носіїв грецької мови, або Таргуми з додаванням до них деяких власних творів використовувалися серед носіїв арамейської мови.

Слава і перемога християнства та його швидке поширення викликали страх і заздрість серед єврейських лідерів. Вони почали переслідувати християн, будити проти них простий єврейський народ і звинувачувати їх перед римською владою, що призвело допереслідування.

Юдеї хапали християн, кидали до в'язниць і вбивали. Першим, хто постраждав від євреїв в Єрусалимі, був Стефан. Він був першим серед усіх закатованих за проповідь про Спасителя. Юдеї викинули його за місто і почали побивати камінням до смерті. Він молився, кажучи: «Господи Ісусе, прийми мій дух»,³а потім зі словами: «Господи, не зарахуй їм цього гріха» він помер.

¹Не просто почуття; у ньому немає невизначеності настроїв і почуттів. Це не проста зміна погоди в душі. Це чітка зміна фокусу інтелекту; воно несе з собою рух волі; коротше кажучи, це революція в самій основі людського буття» (Коментар кафедри, т. 18, с. 66, цитується в REFLECTIONS #515 Al Махей, 3 січня 2012 р.)

²Зверніться до дослідження thebiblewayonline.com В ім'я Ісуса

³Зверніться до дослідження thebiblewayonline.com Тіло, душа та дух – куди вони йдуть, коли ви помрете?

Убивши Стефана та багатьох інших вірних, євреї все ж не змогли послабити віру в Христа. Навпаки, цим вони значно розпалили його поширення серед мешканців Єрусалима. Через гоніння християни розійшлися по Юдеї, Самарії та інших країнах; і всюди вони проповідували Господа Спасителя і Його науку. Жодна сила в світі не змогла б зупинити переможне поширення християнства, бо віра в Христа є істинною вірою. Вчення Христа є вчення Божественне. Життя за вірою і наукою Христовою – це справді святе життя, Царство Боже. Отець Небесний укріплював вірних, Спаситель був з ними, а їх утішав Дух Святий Утішитель. Див. Діяння Апостолів 6; 7; 8:1-2, 4.orthodoxphotos.com/readings/LG/persecution.shtml

«В Єрусалимі почалося велике гоніння на церкву, і Савл почав нищити церкву. Ходячи від дому до дому, він витягував чоловіків і жінок і саджав їх до в'язниці». (Дії 8:3)

«Приблизно в цей час цар Ірод заарештував декого з прихожан церкви, маючи намір переслідувати їх. Він наказав убити мечем Якова, брата Івана. Побачивши, що це сподобалось юдеям, він схопив і Петра. Це сталося під час свята Опрісноків. Заарештувавши його, він посадив у в'язницю, віддавши на охорону чотирьом загонам по чотири воїни в кожному. Ірод мав намір вивести його на публічний суд після Пасхи». (Дії 12:1-4 NIV)

До Лістри прибули деякі євреї з Антіохії та Іконії та захопили натовп. Вони побили Павла камінням і витягли його за місто, думаючи, що він мертвий. (Дії 14:19)

У Филипах, «коли господарі невольниць зрозуміли, що їхня надія заробити гроші зникла, вони схопили Павла і Силу і потягли їх на ринок, щоб постати перед владою. Вони привели їх до суддів і сказали: «Ці люди — євреї, і викликають у нашому місті хвилювання, пропагуючи звичаї, які нам, римлянам, заборонено прийняти або дотримуватися». Натовп приєднався до нападу на Павла і Силу, і судді наказали їх роздягнути й побити. Після того, як їх жорстоко побили, їх кинули до в'язниці, а тюремнику наказали ретельно їх стерегти. Отримавши такі накази, він посадив їх у внутрішню камеру, а їхні ноги закрутив у колоди». (Дії 16:19-24)

У Фессалоніках «дехто з євреїв був переконаний і приєднався до Павла та Сили, як і велика кількість богобоязливих греків і чимало видатних жінок. Але євреї заздрили; тому вони зібрали кількох поганих персонажів з ринку, зібрали натовп і почали бунт у місті. Вони кинулися до дому Ясона в пошуках Павла і Сили, щоб вивести їх до натовпу. Але коли вони не знайшли їх, вони потягли Джейсона та деяких інших братів до міської влади, кричачи: «Ці люди, які спричинили лихо по всьому світу, тепер прийшли сюди, і Ясон прийняв їх у своєму домі. Усі вони зневажають укази кесаря, кажучи, що є інший цар, на ім'я Ісус. Почувши це, натовп і міська влада збентежились. Потім вони змусили Джейсона та інших внести заставу і відпустили їх». (Дії 17:4-9)

«В Ефесі виникла велика хвиля через Дорогу. Майстер срібла на ім'я Деметріус, який виготовляв срібні святині Артеміді, приносив немалий прибуток для майстрів. Він зібрав їх разом із робітниками споріднених професій і сказав: «Люди, ви знаєте, що ми отримуємо хороший прибуток від цієї справи. І ви бачите і чуєте, як цей хлопець Павло переконав і ввів у оману велику кількість людей тут, у В Ефесі і практично в усій провінції Азії він

каже, що боги, створені людиною, взагалі не є богами. Існує небезпека не тільки того, що наша торгівля втратить своє добре ім'я, але й що храм великої богині Артеміді буде дискредитований. , і сама богиня, якій поклоняються в усій провінції Азії та в усьому світі, буде позбавлена своєї божественної величі». Почувши це, вони розлютилися і почали кричати: «Велика Артеміда Ефеська!» Невдовзі все місто збурилося. Народ схопив Гая й Аристарха, супутників Павла з Македонії, і як один кинувся до театру». (Дії 19:23-29)

Павло повернувся до Єрусалиму, дав звіт керівникам єрусалимської церкви і приготувався йти до храму. Коли сім днів [час, необхідний для очищення] майже закінчилися, деякі євреї з провінції Азії побачили Павла в храмі. Вони підбурили весь натовп і схопили його, кричачи: «Мужі ізраїльські, допоможіть нам! Це той чоловік, який навчає всіх людей усюди проти нашого народу, нашого закону та цього місця. Крім того, він привів греків до храму і осквернили це святе місце». (Раніше вони бачили Трохима, ефесянина, в місті з Павлом і припустили, що Павло привів його в територію храму.) Все місто збудилося, і люди збіглися з усіх боків. Схопивши Павла, вони витягли його з храму, і зараз же зачинилися ворота. Коли його намагалися вбити, до начальника римського війська дійшла звістка, що все місто Єрусалим збунтувалося. Він одразу взяв кількох офіцерів і солдатів і побіг до натовпу. Бунтівники, побачивши тисяцького та його воїнів, перестали бити Павла» (Дії 21:27-32).

Павло запитав полководця, чи може він поговорити з людьми, і сказав, що Господь сказав йому: «Негайно покинь Єрусалим, бо вони не приймуть твого свідчення про мене». «Господи, я відповів, ці люди знають, що я ходив від однієї синагоги до іншої, щоб ув'язнювати та бити тих, хто вірить у Тебе. І коли пролилася кров твого мученика Степана, я стояв там, схвалюючи і охороняючи одягу тих, хто його вбивав. Тоді Господь сказав мені: Іди! Я пошлю тебе далеко до поган» (Дії 22:18б-21).

«Натовп слухав Павла, поки він не сказав це. Тоді вони підняли свій голос і закричали: «Озвільніть його від землі! Він не гідний жити! Коли вони кричали, скидали свої плащі та кидали пил у повітря, начальник наказав відвести Павла в казарми. щоб його били і допитували, щоб дізнатися, чому люди так кричали на нього, коли вони простягнули його, щоб бити його, Павло сказав сотнику, що стояв там: Чи законно вам бити римського громадянина, який? навіть не був визнаний винним?» (Дії 22:22-25)

«Наступного дня тисяцький, хотів довідатися, чому юдеї звинувачують Павла, відпустив його і звелів зібратися первосвященникам і всьому синадріону. Тоді він привів Павла і поставив його перед ними. Павло подивився просто на синадріон і сказав: «Брати мої, я до цього дня з чистим сумлінням виконав свій обов'язок перед Богом». На це первосвященик Ананій наказав тим, хто стояв біля Павла, бити його по устах». (Дії 22:30-23:2)

«Наступного ранку юдеї склали змову і присягнули не їсти й не пити, доки не вб'ють Павла. У цій змові було задіяно понад сорок чоловіків. Вони пішли до первосвящеників і старших і сказали: Ми присягнули нічого не їсти, доки не вб'ємо Павла. Отже, ви та синадріон звертається до командира з проханням привести його до вас під приводом того, що ви хочете отримати точнішу інформацію про його справу. Ми готові вбити його, перш ніж він прийде сюди» (Дії 23:12-15).

Павло і Петро застерігають від лжевчителів і відпадіння

«В останні дні настануть жажливі часи. Люди [християни] будуть самолюбні, грошоловні, хвалькуваті, горді, образливі, неслухняні батькам, невдячні, нечестиві, безлюбівні, непростяючі, наклепницькі, безконтрольні, жорстокі, нелюбові добра, підступні, необдумані, зарозумілі, любителі насолоди, а не Бога,— маючи вигляд благочестя [зовнішній вигляд, але не справжній], але заперечуючи його силу. Не май з ними нічого спільного». (2 Тимофія 3:1-5)

Павло каже Тимофію: «Проповідай Слово; бути готовим в сезон і поза сезоном; виправляти, докоряти і заохочувати — з великим терпінням і ретельним повчанням. Бо прийде час, коли люди не будуть миритися зі здоровою доктриною. Натомість, щоб задовольнити власні бажання, вони зберуть навколо себе велику кількість вчителів, щоб говорити те, що хочуть почути їхні вуха. Вони відвернуть свої вуха від правди і привернуться до міфів [речей, вигаданих людиною; тобто не від Бога].» (2 Тимофія 4:2-4)

«Але були також лжепророки [вчителі] серед людей [ізраїльтян], як будуть лжевчителі серед вас [християн]. Вони таємно впроваджуватимуть руйнівні ересі, навіть зрікаючись суверенного Господа, який їх викупив, — накликаючи на себе швидке знищення. Багато піде їхнім ганебним шляхом і знеславить дорогу правди. У своїй жадібності ці вчителі будуть використовувати вас історіями, які вони вигадали. Давно висить над ними осуд їх, і не дрімає їхня погибель». (2 Петра 2:1-3)

Нерон спалює Рим 67 р. н.е

Схоже, що перше римське переслідування Церкви відбулося в 67 році, [через 1 рік після повстання євреїв Юдеї проти Риму] за Нерона, шостого імператора Риму. Цей монарх правив протягом п'яти років, маючи пристойну честь, але потім поступився екстравагантністю вдачі та найжорстокішим варварством. Серед інших диявольських примх він наказав підпалити місто Рим, і цей наказ виконали його офіцери, охоронці та слуги. Коли імперське місто було у вогні, він піднявся на вежу Макаени, грав на арфі, співав пісню про палаючу Трою і відкрито заявив, що «перед смертю він бажає знищення всього». Крім знатної купи, званої цирком, було знищено багато інших палаців і будинків; кілька тисяч загинуло в полум'ї, задихалося в диму або було поховано під руїнами.

jesus-is-savior.com/Books, Tracts & Preaching/Printed Books/FBOM/fbom-chap_02.htm [3 Книги мучеників Фокса, розділ 2]

Тацит, критик Нерона, писав: «Проте ніякі людські зусилля, ніякі княжі щедрості чи жертви богам не змогли змусити зникнути ганебної чутки про те, що Нерон якимось чином наказав спалити вогонь. Тому, щоб знищити цю чутку, Нерон неправдиво звинуватив і стратив найвитонченішими покараннями тих людей, які називалися християнами, які славилися своїми гідотами. Автор імені Христос був страчений як злочинець прокуратором Понтієм Пілатом за правління Тиберія; і хоча придушене, це руйнівне марновірство знову спалахнуло не лише через Юдею, яка була джерелом цього зла, але також через місто Рим, куди все жажливе й ганебне заливається разом і прославляється. Тому спочатку було схоплено тих, хто визнав свою віру, а потім, використовуючи інформацію, яку вони надали, величезну кількість людей було засуджено не стільки за злочин підпалу міста, скільки за ненависть до людського роду. І гинуть вони додатково робили для спорту: їх убивали

собаки, прикріплюючи до них шкури звірів, або їх прибивали до хрестів або підпалювали, а коли денне світло зникало, їх використовували як нічні світильники. Нерон віддав власні сади для цього видовища і виконав циркову гру, за звичкою візника, який змішувався з плебсом або їздив по іподрому. Незважаючи на те, що вони були явно винні і заслуговували на те, щоб стати найновішим прикладом наслідків злочину, люди почали жаліти цих страждальців, тому що вони були знищені не для суспільного блага, а через лютість однієї людини».

wsu.edu/wldciv/world_civ_reader/world_civ_reader_1/tacitus [Переклад Річарда Хукера]

Храм зруйновано

У 70 році нашої ери Тит, який пізніше став імператором, і Римський легіон побудували облогову стіну навколо Єрусалиму. Але зилоти не чекали, а атакували, змусивши Римський легіон відступити. Християни, пам'ятаючи слова Ісуса, записані в Матвія 24, втекли на пагорби. Храм було зруйновано, а жертвопринесення тварин припинилося як частина єврейського поклоніння. У с. 135 євреям було заборонено в'їзд перейменованого міста після Повстання Бар Кохби. Слідом за цим часом рано Церковний історик Євсевій Кесарійський записує, що етнічно єврейське керівництво церкви в Єрусалим (буквально ті "зобрізання") було замінено керівництвом язичників.^[3] Більшість християнського населення покинула місто.

Христос через Івана застерігає громади в Малій Азії

Наближається переслідування, дехто помре, а інші відпадуть. «Антихрист (ті, хто заперечує, що Ісус є Христом, Сином Божим, помазанником) приходить, навіть зараз прийшло багато антихристів... Така людина є антихристом — він заперечує Батька і Сина». (1 Івана 2:18, 22)

Ефес «...Але я маю це проти вас: ви покинули своє перше кохання. Пам'ятайте, з якої висоти ви впали! Покайтеся [змінить свій шлях] і робіть те, що робили спочатку. Якщо ти не покаєшся, я прийду до тебе і зніму твій свічник з його місця. Але це на вашу користь: ви ненавидите звичай миколаїтів, які я також ненавиджу». (Об'явлення 2:4-5)

Смірна «... Не бійтеся того, що вам належить постраждати. Я кажу вам; диявол посадить деяких із вас у в'язницю, щоб випробувати вас, і ви будете переслідувані десять днів. Будь вірний аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя». (Об'явлення 2:10)

Пергам «Я знаю, де ти живеш, де сатана має свій трон. Але ти залишаєшся вірним моєму імені. Ти не зрікся своєї віри в мене. ... Тим не менш, у мене є кілька речей проти вас: у вас є люди [християни в їхніх зборах], які дотримуються вчення Валаама. ... Так само у вас є ті, хто дотримується вчення Миколаїтів. Тож покайтеся! Інакше Я незабаром прийду до тебе і буду воювати з ними мечем уст Своїх». (Об'явлення 2:13, 14, 16)

Тіатира «Однак я маю проти тебе: ти терпиш ту жінку Єзавель, яка називає себе пророчицею. Своєю наукою вона вводить моїх слуг в оману до статевої розпусти та споживання їжі, принесеної в жертву ідолам. Я дав їй час покаятися в своїй аморальності, але вона не хоче». (Об'явлення 2:20-21)

Практики миколаїтів

Очевидно, вони були дуже схожі на Валаамітів Старого Заповіту, вони вчиняли аморальні дії (блуд) і їли м'ясо, яке було принесене в жертву ідолам [ймовірно, для поклоніння їм]. У Одкр. 2:14-15 Господь чітко пояснює цей зв'язок: «У вас є дехто, хто дотримується вчення Валаама, який навчав Балака поставити камінь спотикання перед синами Ізраїля, їсти ідолоські жертви [як поклоніння], і чинити розпусту, є й такі, що дотримуються науки Миколаїтів».<http://www.zianet.com/maxey/reflx73.htm>

Вчення Николаїтів (Об'явлення 2:15)

Очевидно, це принципово мало відрізнялося від вчення Валаама, хоча, здавалося б, представлене іншою єретичною групою. Деякі пов'язують ніколаїтів із валаамітами через подібну етимологію грецького імені Миколай і семітського імені Валаам. Однак це здається химерним, оскільки ці два, здається, відрізняються від 14-15. thebiblewayonline.com/revelation, Сесіл Н. Райт

Вчення Валаама (2:14)

Стародавній пророк Валаам порадив язичницькому цареві Балаку, як він може змусити Бога проклясти ізраїльтян, яких Балак боявся, але яких Валаам не міг проклясти за нього. Про це згадує Мойсей у Числах 31:15-16, говорячи про випадок, описаний у розділі 25, у результаті якого Господь послав кару, що спричинила смерть 24 000 осіб. Єврейський історик Йосиф Флавій у своїй «Єврейській старовині», книга IV, розділ VI, розділи 6-12, детально описує деталі, які дійшли до його часу, що відповідає короткому опису, даному Христом у його листі до Пергама. Це був компроміс із язичництвом у культі та моралі. thebiblewayonline.com/revelation, Сесіл Н. Райт

Жінка Єзавель (Об'явлення 2:20)

У більшості рукописів є «та» жінка, але в деяких є «твоя» жінка. Дехто вважав, що вона була дружиною того, кого називають «ангелом» церкви, оскільки sou (твій) — однина. Але консенсус вчених-текстологів віддає перевагу ten (the) як оригінальному прочитанню. Тут Єзавель, очевидно, є символічним ім'ям для якоїсь видатної жінки в церкві в Тіатирах, дещо подібної до злочестивої дружини царя Ахава, яка була винна в «розпусті» та «чаклунстві» (1 Царів 16:31; 2 Царів 9:22), сприяння поклонінню Ваалу та прагнення вигнати поклонників Бога з Ізраїлю. Єзавель з Тіатир пропагувала як ідолопоклонницькі, так і розпусні звичаї серед християн. thebiblewayonline.com/revelation, Сесіл Н. Райт

Коли ми пізніше досліджуватимемо греки та юдеї, ці практики можна буде зрозуміти більш чітко.

Сарди... Це слова того, хто тримає сім духів Бога і сім зірок. Я знаю діла твої; ти маєш репутацію живого, але ти мертвий. Прокидайся! Зміцни те, що залишилося й помре, бо я не знайшов твоїх діл повними в очах мого Бога». (Об'явлення 3:1-2)

Філадельфія“... Оскільки ви дотримувалися Моєї заповіді терпіти, Я також убережу вас від години випробування, яка прийде на весь світ, щоб випробувати тих, хто живе на землі”. (Об'явлення 3:10)

Лаодикія «...Я знаю вчинки твої, що ти не холодний і не гарячий. Я б хотів, щоб ти був або одним, або іншим! Отож, оскільки ти тепленький — ні гарячий, ні холодний, — я збираюся виплюнути тебе зі своїх уст». ... “Тож будь серйозним і покайся. Я тут! Стою біля дверей і стукаю. Якщо хто почує мій голос і відчинить двері, я ввійду й буду їсти з ним, а він зі мною». (Об’явлення 3: 15-16; 19-20)

Стан малоазійських церков чітко показує, що не лише окремі християни, але й цілі громади можуть відійти й залишити Христа, Його вчення та Його спасительну благодать. Якщо вони не покаються і не повернуться до Нього, вони будуть втрачені; тобто зняти їхній світильник.

Примітка: Вірні християни все ще збираються в розпал переслідувань.

Переслідування Траяна 108 р. н.е

Під час третіх переслідувань Пліній Другий, вчений і відомий чоловік, побачивши жалюгідну бійню християн і зворушений тим, що змилювався, написав Траяну, засвідчуючи йому, що багато тисяч їх щодня вбивали, з яких ніхто нічого не зробив. всупереч римським законам, гідним переслідувань. «Уся розповідь, яку вони дали про свій злочин чи помилку (як би це не було названо), зводилася лише до того, що вони звикли у встановлений день зустрічатися перед світанком і повторювати разом встановлену форму молитви до Христа як Бог, і зобов’язати себе не чинити зло, а навпаки, ніколи не чинити крадіжок, грабунку чи перелюбу, ніколи не фальсифікувати своє слово, ніколи не обманювати будь-кого: після цього це був їхній звичай; роз’єднатися і знову зібратися, щоб разом їсти нешкідливу їжу».

Хронологія Церкви, встановленої Христом

- Христос передав Царство Своїм апостолам
- Три тисячі додалися до них на П’ятидесятницю - 33 рік нашої ери
- Степан був замучений і почалися переслідування євреїв – 35? нашої ери
- Павла відправили в Рим як в’язня
- Рим горів і почалися гоніння римлян - 64 р. н
- Смерть Павла - 64 -65 н.е
- Зруйнований храм в Єрусалимі - 70 рік нашої ери
- Іоанн ув’язнений на Патмосі за справу Христа
- Смерть Іоанна – близько 100 року нашої ери

Апостольська ера закінчилася тим, що Христова звістка про викуплення поширилася по всій Римській імперії. Починається нова ера.

Раннє християнство

У другому столітті [100-200 рр. н. е.] християнство поширилося далі латинь-мовна західна частина рРимська імперія. Відомі лідери та письменники того часу включають Полікарп з Смірна, Ігнатій Антіохійський,^[4] Климент Римський, Юстин Мученик і Іринеї з Ліон ^[4].

У третьому столітті [200-300 рр. н.е.] християнство ще більше поширилося (Робін Лейн Фокс припускає, що до 250 року християни становили близько 2% імперії^[4]). Педагоги цього періоду в т.ч Оріген в Олександрії і Тертуліан в Північна Африка, висловив у своїх працях

доктрини, такі як доктрина Трійці. Антоній Великий та інші встановлені Християнське чернецтво [щодо монастирів] і Григорій Просвіитель відповідав за Вірменія стала першою офіційно християнською країною. Дотримуючись перетворення з Костянтин Великий (незадовго до битва біля Мільвійського мосту 312), the Римська імперія терпіли християнство з Міланський едикту 313 році, що пізніше призвело до прийняття християнства як державна релігія [Римська, а не Римо-католицька церква] за законом, а не шляхом навернення в 380 р Феодосій І підійом християнський світ Візантійська імперія. en.wikipedia.org/wiki/Раннє_християнство

Протягом 280 років християнство було заборонено Римською імперією. Він також проводив ще десять переслідувань, протягом цього часу він продовжував зростати.

Діоклетіан 302 рік нашої ери

Переслідування Діоклетіана 303 - 311 років було останнім і найжорстокішим гоніння на християн Римська імперія. Також відомою як «Велике переслідування», ключовою ранньою подією було видання в 303 році серії едиктів Імператор Діоклетіана його колеги Максиміан, Галерій, і Констанцій [Батько Костянтина]. Ці едикти скасовували законні права християн і вимагали від них дотримання язичницьких ритуалів. Пізніші едикти були націлені на духовенство та вимагали загальної участі в ритуалах жертвопринесення, наказуючи всім жителям здійснювати язичницькі жертви. Переслідування були різними за інтенсивністю та тривалістю по всій імперії. en.wikipedia.org/wiki/Diocletian_Persecution

Едикти Діоклетіана наказували знищити християнські писання та місця поклоніння по всій імперії, а також забороняли християнам збиратися для поклоніння. Пізніше будь-який відомий християнин був найжорстокіше страчений. Невдовзі після смерті Діоклетіана Римська імперія припинила переслідування християн, коли після свого «навернення» римський імператор Костянтин «узаконив» християнство Міланським едиктом у 313 році нашої ери.

Пізніше, у 325 році нашої ери, Костянтин скликав Нікейський собор, намагаючись об'єднати імперію державною релігією. Костянтин уявляв собі християнство як державну релігію, яка могла б об'єднати Римську імперію, яка на той час почала дробитися і розділятися. Костянтин відмовився повністю прийняти християнську віру та продовжив багато своїх язичницьких вірувань і практик, тому церква, яку підтримував Костянтин, була сумішшю християнства та римського язичництва. «Він (Костянтин) зберіг свою посаду головного жерця язичницької державної релігії».

Вічне царство, Ф. В. Меттокс, с. 127

Незважаючи на те, що це могло здатися позитивною подією для вчення про послання Христа про примирення та спокуту, результати були зовсім не позитивними. Воно одразу досягло експансивного впливу на всіх рівнях імперського уряду.

Костянтин виявив, що з огляду на те, що Римська імперія була такою великою, експансивною та різноманітною, не кожен погодився б відмовитися від своїх релігійних переконань і натомість прийняти християнство. Отже, Костянтин дозволяв і навіть сприяв «християнізації» язичницьких вірувань. Цілком язичницькі та абсолютно небіблійні

вірування отримали нову «християнську» ідентичність, змішуючи їх зі зміненими вченнями та практиками церкви. Деякі яскраві приклади цього:

(1) Енотеїзм або кілька богів

Більшість римських імператорів (і громадян) були генотеїстами. Генотеїст — це той, хто вірить в існування багатьох богів, але зосереджується на одному конкретному бозі або вважає одного конкретного бога вищим над іншими богами. Наприклад, римський бог Юпітер був вищим над римським пантеоном богів; наприклад, бог любові, бог миру, бог війни, бог сили, бог мудрості тощо. Ці римські боги були замінені святими, які були відповідальними за кожну з цих і багатьох інших категорій. і римського бога, характерного для міста, було замінено на «святого покровителя» міста.

(2) Богиня-мати

Култ Ісиди, єгипетської релігії богині-матері, був поглинений християнством шляхом заміни Ісиди на Марію. Багато титулів, які використовувалися для Ісиди, такі як «Царица Неба», «Богоматір» і «theotokos» (Богоносець), були прикріплені до Марії. Марії було відведено високу роль у християнській вірі, що значно перевищує те, що їй приписує Біблія, щоб залучити поклонників Ісиди до віри, яку вони інакше б не прийняли. Багато храмів Ісиди фактично були перетворені на храми, присвячені Марії. Перші чіткі натяки на те, що мало стати католицькою маріологією, містяться в працях Орігена (185-254), який жив в Александрії, Єгипет, яка виявилася центром поклоніння Ізиді.

(3) Жертовна трапеза

Мітраїзм був релігією в Римській імперії в 1-5 століттях нашої ери. Він був дуже популярним серед римлян, особливо серед римських солдатів, і, можливо, був релігією кількох римських імператорів. Хоча мітраїзму ніколи не було надано «офіційного» статусу в Римській імперії, він де-факто був офіційною релігією, поки Костянтин і наступні римські імператори не замінили мітраїзм християнством. Однією з ключових особливостей мітраїзму була жертовна трапеза, яка передбачала поїдання м'яса та пиття крові бика. Мітра, бог мітраїзму, був «присутній» у плоті та крові бика, і коли він споживався, дарував спасіння тим, хто брав участь у жертовній трапезі (теофагія, поїдання свого бога). Мітраїзм також мав сім «таїнств», що робило подібності між мітраїзмом і католицизмом занадто багатими, щоб ігнорувати їх. Костянтин і його наступники знайшли легку заміну жертовної трапези мітраїзму в концепції Вечері Господньої / християнського причастя. На жаль, деякі перші християни вже почали надавати містицизму Вечері Господній, відкидаючи біблійну концепцію простого і повного поклоніння спогаду про смерть і пролиту кров Христа. Романізація Вечері Господньої завершила перехід до жертовного споживання Ісуса Христа [пресубстанціяції], тепер відомого як католицька Меса/Євхаристія.

(4) Верховний релігійний лідер

Верховенство римського єпископа було створено за підтримки римських імператорів. Завдяки тому, що місто Рим було центром уряду Римської імперії, а римські імператори жили в Римі, місто Рим піднялося на провідне місце в усіх аспектах життя. Костянтин і його наступники підтримали єпископа Риму як верховного правителя своєї державної церкви, вважаючи, що для єдності Римської імперії найкраще, щоб уряд і державна релігія були зосереджені в одному місці. У той час як більшість інших єпископів [включаючи єпископа

Константинополя] і християн чинили опір ідеї римського єпископа бути верховним, римський єпископ зрештою піднявся до верховенства завдяки силі та впливу римських імператорів. Коли Римська імперія розпалася, римський єпископ взяв титул, який раніше належав римському імператору Костянтину – Pontificus Maximus, [що означає первосвященик – але спочатку це була найвища посада вполітеїстичний давньоримська релігія{за час до Різдва Христового}]. ccel.org/s/schaff/history/3_ch01.htm

Можна було б навести ще багато прикладів. Цих чотирьох повинно бути достатньо для демонстрації справжнього походження Католицької Церкви. Звичайно, Римо-католицька церква заперечує язичницьке походження своїх вірувань і обрядів. Католицька церква маскує свої язичницькі вірування під шарами складної теології. Католицька церква виправдовує і заперечує своє язичницьке походження під маскою «церковної традиції». Визнаючи, що багато її вірувань і практик абсолютно чужі Святому Письму, Католицька Церква змушена заперечувати авторитет і достатність Святого Письма.

Походження католицької церкви є трагічним компромісом християнства з язичницькими релігіями, які його оточували. Замість того, щоб проголошувати Євангеліє та навертати язичників, державна Церква просто «охристиянізувала» язичницькі релігії та «поганізувала» християнство. Стираючи відмінності та стираючи відмінності, так, католицька церква зробила себе привабливою для людей Римської імперії, ставши вищою релігією в римському світі протягом століть. Отже, застереження та пророцтва Павла та Петра справдилися в найбільш панівній та змінній формі християнства. GotQuestions.org

Оскільки християни, які вірили в Біблію, відокремилися від Римської церкви, яку вони вважали віровідступницькою, вони представляли грізну потенційну загрозу для офіційної нової імперської релігії. Переслідування різного ступеня жорстокості були започатковані протягом наступних століть.

Після ранньохристиянської ери почалася нова та зловісна ера. Середньовіччя, як впливає з цього терміну, — це період, який проходить між стародавніми та сучасними часами та з'єднує їх, продовжуючи один і готуючи інший. Він утворює перехід від греко-римської цивілізації до романо-германської цивілізації, яка поступово виникла з хаосу варварства.

У політичному відношенні середній вік починається з Великого переселення народів і падіння Західної Римської імперії в п'ятому столітті [Рим упав у 476 році від німецьких вторгнень]; але для церковної історії вона починається з Григорія Великого, останнього з батьків і першого з пап, наприкінці шостого століття.

ccel.org/s/schaff/history/4_ch01.htm

Григорій Великий служив незадовго до і після 600 року нашої ери (590-604). Григорія можна вважати першим папою. ... оскільки він був першим, хто був 1) єпископом Риму, 2) митрополитом (над римською територією) і 3) патріархом (Італії, для всього Заходу).

Інститут теологічних досліджень Анкерберга Сторінка 5 ankerberg.com/Articles/_PDFArchives/roman-catholicism/RC3W1104.pdf©

Перш ніж досліджувати деякі переконання та вчення цих «лідерів ранньої церкви» з їхніми дуже обмеженими ресурсами, але прагнучи дізнатися волю Бога, нам слід скористатися

вивченням різних точок зору на людину та Бога (або богів) єврейської та Елліністичні (неєврейські або язичницькі) народи.

У елліністів, грецького мислення, світ мав багато богів.

1. Майже для всього був свій бог — війни, любові, дощу родючості; тощо
2. Зображення їхніх богів і богинь були схожі на чоловіків і жінок.
3. Вони мали чоловічі риси, тобто любов, ненависть, напади гніву та бажання помсти, і були непослідовними, примхливими.
4. Їхні боги не пропонували вказівок чи правил моральної чи етичної поведінки.

Елліністи поділяли людину на дві частини — душу і тіло. У цій подвійній системі душа не мала відношення до тіла, а тіло не мало нічого спільного з душею. Іншими словами, дії людини та її думки, інтелект не були пов'язані між собою. Тому дії, зроблені в тілі, не мали нічого спільного з його спасінням. Те, що він знав і думав, визначало спасіння; отже знання або гностицизм.⁴ Протилежне було правдою для єврейського народу, де тіло і душа були пов'язані разом, де дії тіла впливали на майбутнє душі. Можливо, розуміння різниці в мисленні між греком і євреєм допоможе зрозуміти листи Павла.

Елліністи-гностики вчили, що психіка, або душа, є святою, тоді як тіло, або плоть, за своєю суттю є злом. Для гностиків порятунок був не через віру чи діла, оскільки вони були злими, а через знання або Логос (найвище знання), які не цікавилися тілом, яке було злим.

Оскільки плоть або тіло були злими чи світськими, без будь-яких правил моралі та без будь-якого відношення до вічності чи спасіння, ситуаційна етика була нормою. Будь-які види поблажок були прийнятними, шлюб ставився з презирством. Проституція та гомосексуалізм приймалися без питань, фактично відкрито практикувались у храмах їхніх богів.

Але поклоніння було серцевиною грецької культури. Колізеї були побудовані для того, щоб натовпи збиралися [для поклоніння], щоб обожнювати та шанувати своїх богів, намагаючись заслужити їхню прихильність. [Я даю це тобі, щоб ти віддав мені – *quid pro quo*] Спів, гра та оголені танці на честь богів були поклонінням, і це об'єднувало людей. Щодо грецької концепції душі, поклоніння, спасіння або вічність були станом розуму, причому знання та інтелект були важливими.⁵ Добрі справи були непотрібними, оскільки все, що відбувалося з тілом, було неважливим. Ця концепція існує навіть сьогодні, коли люди збираються в неділю для поклоніння, ігноруючи свої дії минулого тижня.

Ця грецька подвійна концепція душі й тіла була чужою євреям, які дивилися на людину як на цілісність, де тіло й душа були пов'язані разом. Їхнє [єврейське та християнське послідовники Бога Єгови] поклоніння, коли вони не відійшли від Бога, було постійним актом, який не обмежувався встановленим часом, за винятком особливих днів. Служіння Богу не вважалося світським, а поклоніння релігійним. Вони були однаковими. Для єврея все було богословським. Бог не був частковим; тобто не розділятися між роботою та релігією.

⁴Зверніться до thebiblewayonline.com - Гностицизм

⁵Зверніться до thebiblewayonline.com – Тіло, Душа та Дух

Зважаючи на різницю в мисленні греків (язичників) і євреїв (юдеїв), а також на той факт, що багато язичників навернулися до Христа, а багато євреїв повернулися до юдаїзму [що, можливо, могло б пояснити мету Послання до євреїв], це має бути легше побачити, як грецьке мислення вплинуло на твори «отців церкви». Адаптовано з «Єврейський розум проти грецького розуму» Бреда Скотта wildbranch.org/Gkhebel/index.html --2-10-2007

Розділ 2

отці церкви

Нижче наведено ближчий погляд на вчення, практики та тлумачення «отців церкви» 100 - 476 років нашої ери. Хоча ці люди не були натхнені Богом, як це часто чітко видно з їхніх творів, вони є цінним джерелом інформації та розуміння історії та практик ранньої церкви [що могло відповідати чи не відповідати вченням Христос і апостоли].

Адаптовано з www.zianet.com/maxey/reflx73.htm

Апостольські отці

Найперші Отці Церкви (протягом двох поколінь Апостоли Христа) включають Климент Римський [Італія],^[2] Ігнатій Антіохійський [Сирія], Полікарп Смірнський [Мала Азія нині Туреччина] і Юстин Мученик Самарійський. Крім того, в Діахей і Пастух Гермаса звичай поміщаються серед творів апостольських отців, хоча їхні автори невідомі. en.wikipedia.org/wiki/Apostolic_Fathers#Apostolic_Fathers_and_their_work

Климент Римський (35 – 101)

Його послання,¹ Климент (с 96), був скопійований і широко читаний. Климент закликає християн Коринфа зберігати злагоду і порядок.^[2] Це найдавніше християнське послання за межами Нового Завіту. [Католицька] традиція визначає його як четвертого папу та єпископа Риму, і його послання підтверджує апостольську владу Риму над аудиторією,⁶ церква в Коринті.

Вчення Климента Римського

1 Климент не встановлює, як де факто стверджує, «порядки» церкви. Він має на увазі тільки пресвітерів і дияконів і не робить різниці між духовенством і мирянами. [Його згадки переконливо свідчать про те, що він не визнавав себе папою.] Однак він припускає, що прагнення до влади чи престижу в церкві є абсолютно недоречним, і що кожна особа має бути настільки низькою [вона або інші думають] може бути.

peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia70.htm

Ігнатій Антіохійський

Ігнатій Антіохійський (також відомий як Теофор) (бл. 35-110)^[3] був студентом св. Апостола Іван. на шляху до своєї мученицької смерті в Римі Ігнатій написав серію листів, які збереглися як приклад богослов'язразів. Важливі теми, які розглядаються в цих листах, включають еkleziologію [дослідження церкви як речі в собі], таїнства⁷ [видимий знак невидимої реальності], роль єпископи, і Біблійна субота.^[4] Він другий після Климента згадує

⁶Зверніться до Ієрархічної влади - сторінка 33.

⁷Зверніться до thebiblewayonline.com – Таїнства.

послання Павла.^[2][Зверніть увагу, ні еклезіологія, ні таїнства не мають жодного біблійного походження].en.wikipedia.org/wiki/Ignatius_of_Antioch

Здається, є деякі докази того, що до 150 року нашої ери в церквах існувала велика кількість старійшин. «Достеменно встановлено, що в період від 100 до майже 150 року церквою, як правило, керували старійшини та диякони без будь-якої різниці між пресвітером чи єпископом». Вічне царство, Ф. В. Меттокс, с. 62

Ієрархічна та авторитетна структура «Після Апостольського віку (закінчився приблизно в 100 році нашої ери) церква швидко стала більш ієрархічною та авторитетною. Отже, на початку другого століття церковне керівництво почало перетворюватися на щось різне, схоже на римський цивільний уряд. Основним документом, відповідальним за пропозицію про цю небіблійну зміну, був Ігнатій, єпископ Антіохії, хоча є деякі сумніви щодо автентичності його листів. ... Досить зазначити, що у восьми посланнях Ігнатія (бл. 110 р. н. е.), які, як правило, вважаються справжніми, він наполягає на поділі єпископства та пресвітерства та монархічної влади єпископа, заходячи настільки далеко, що порівнює єпископа із Самим Христом.

Хоча дійсно немає дозволу на виключну та примусову владу для церковних лідерів, невдовзі після смерті останнього апостола люди прийняли її. У Діях 20:17-28 Павло чітко використовує роль старійшини (грецькою, presbuteros, старий), єпископа (грецькою, episkopos, наглядач або охоронець) і пастора (грецькою, poimen, пастир) у Новому Завіті. Крім того, Павло не наділяє цю роль мирським типом влади. Старійшини мають бути служителями церкви, дбайливо стежити за отарою, головувати на зборах і застосовувати мудрість, набуту з віком.

[Примітка: слуги здійснюють владу господаря. Старійшини, як слуги, здійснюють владу Христа згідно з біблійними вказівками. Будь-яка вимога чи вказівка не з писання є особистим авторитетом, а не господарями.]

Вчення Ігнатія

а. Подібним чином нехай усі шанують дияконів як призначення Ісуса Христа, єпископа як Ісуса Христа, який є Сином Отця, а пресвітерів як Синедріон Божий і зібрання апостолів. Крім них, немає жодної Церкви» (Ігнатій до фрелійців III). Ігнатій також стверджує, що жодна християнська діяльність не є дійсною без участі або схвалення єпископа: «Оскільки ви підпорядковуєтесь єпископу (у цьому випадку Полібію).) Що ж до Ісуса Христа, то ви мені здається, що живете не по-людськи, а згідно з Ісусом Христом, Який помер за нас, щоб, віруючи в Його смерть, ви могли уникнути смерті. Тому необхідно, щоб ви, як і робите, без єпископа нічого не робили, але також підкорялися пресвітерству, як апостолу Ісуса Христа» (Ігнатій до Тралійців II, курсив додано).

«Нехай це вважається справжньою Євхаристією, яку [уділяє] або єпископ, або той, кому він її довірив... Без єпископа не можна ні хрестити, ні святкувати бенкет кохання. .» (Ігнатій до смиренців VIII). peculiarpress.com/index_main.htm

б. Ігнатій був єпископом (пресвітером, пастором) церкви в Антіохії, який розділив пресвітерство та єпископат. У цих трьох посланнях Ігнатій пише про єпископа (в однині), пресвітерство та дияконів, наполягаючи на тому, щоб їх поважали та слухалися. Він прирівнює єпископа до «самого Господа» (Л.Еф 6:1; Л.Маг 6:1; Л.Тр 2:1); пресвітер до «ради апостолів» (Л.Маг 6:1; Л.Тр 2:2); а диякони — до слуг самого Христа (Л.Маг. 6:1) або до «таємниць Ісуса Христа» (Л.Тр. 2:3). Він наказує церкві «діяти в згоді з розумом єпископа» (Л.Еф. 4:1) і «не робити нічого без єпископа та пресвітерів» (Л.Маг.7:1; пор. Л.Тра 2). :2). Здається, він приписує більшу силу молитві єпископа (Л.Еф. 5:2) і навіть припускає, що єпископа слід побоюватися (Л.Еф. 6:1). На його честь, Ігнатій не закликає до такого послуху собі, але тоді він не є єпископом цих міст. Тим не менш, Ігнатій демонструє незмінно смиренну позицію такими заявами, як «Я тільки починаю бути учнем» (Л. Еф. 3:1); «Я не знаю, чи я гідний». (Л. Тра 4:2)

Це уявлення про те, що християни «не повинні нічого робити без згоди єпископа (і пресвітерів), є особливо одіозним». «Без них (єпископа, пресвітерів, дияконів), — пише він. — Жодна група не може називатися церквою» (Л. Тра 3:1).peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia80.htm

Полікарп Смірнський

Полікарп Смірнський (бл. 69-бл. 155) був ахристиянський єпископзСмірна(заразІзмірв Туреччині). Записано, що «Він був учнем Івана». Варіанти для цього Джона:Іван, син Зеведеятрадиційно розглядається як автор Четвертого Євангелія, абоІоанна Пресвітера(Озеро 1912). Традиційні прихильники слідуєтьЄвсейінаполягаючи на тому, що апостольський зв'язок Полікарпа був зІоанна Євангеліста, і що це Джон, авторЄвангеліє від Івана, був таким самим, як апостол Іван. Полікарп, 155, намагався переконати, але не змігАніцет, єпископа Риму, щоб Захід святкував Великдень [адаптовано з язичництва, що датується Німродом незабаром після потопу. christiananswers.net/q-eden/edn-t020.html.] 14 нісана, як на Сході. Він відхилив пропозицію Папи, щоб Схід використовував західну дату. У 155 році смірнянці вимагали стратити Полікарпа як християнина, і він помермученик. wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Вчення Полікарпа

ТУ самій Біблії чітко вживаються грецькі терміни episkopē (сторож, вартовий, наглядач, єпископ) і prebuteros (старійшина, пресвітер) як синоніми. Немає навіть натяку на апостольське вчення про одноособове (єпископське) правління окремої громади, не кажучи вже про ціле місто чи регіон. Однак моноєпископат [один єпископ] виник у другому столітті, і Полікарп згадується як один із тих правителів міста. У своїх семи автентичних листах, що збереглися, Ігнатій Антіохійський неодноразово відокремлює episkopē від prebuteros, називаючи їх відповідно Божими «менеджерами» (oikonomos, камергер, намісник і управитель), і цивільним терміном, застосованим до Ераста в Посланні до римлян. 16:23; і «помічники» (paredroi, термін, який не вживається в Новому Завіті). Ця ідея про те, що старійшини є помічниками єпископа, не має жодної основи в Святому Письмі. У римсько-католицькій формі християнства пресвітерство перетворилося на священство як спеціалізований клас посередників, уповноважених здійснювати таїнства (хрещення, причастя тощо) від імені єпископа. Це також не має підстави в Святому Письмі, де всі християни називаються священиками.

Ієрархісти в сучасних Католицькій, Англіканській і Православній Церквах використовують листи Ігнатія як докази для виправдання моноєпископату та папства. Полікарп також використовується як важлива ланка в доктрині апостольського спадкоємства, яка передбачає, що влада належить єпископам через безперервний ланцюг призначення через висвячення до самих апостолів.
peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia88.htm

Юстин Мученик 100 - 165

Джастін був язичником, але народився в Самарії, біля колодязя Якова. Він, мабуть, був добре освіченим: він багато подорожував і, здається, був людиною, що володіла принаймні певною компетентністю. Перепробувавши всі інші системи, його піднесені смаки та витончене сприйняття зробили його учнем Сократа та Платона.
ccel.org/ccel/schaff/anf01.viii.i.html

Більшість вчених погоджуються, що Юстин був багатослівним, заплутаним, непослідовним і часто непереконливим у своїх аргументах. Тим не менш, він є важливою постаттю в історії Церкви. Для нього християнство було «теоретично істинною філософією, а практично — новим законом святого життя та смерті.

«Неділя — це день, коли всі ми проводимо наші спільні збори, тому що це перший день, коли Бог, змінивши темряву й матерію, створив світ; і Ісус Христос, наш Спаситель, того ж дня воскрес із мертвих. Бо Він був розіп'ятий за день до дня Сатурна (субота); і на наступний день після дня Сатурна, який є днем Сонця, явившись Своїм апостолам і учням.

«Усі, хто живе в містах або на селі, збираються разом в одному місці, і читають мемуари апостолів або писання пророків, поки це дозволяє час; потім, коли читач закінчується, президент [передбачається, що це один із старійшин, призначених головувати на зборах] усно інструктує та закликає до наслідування цих добрих речей. Потім ми всі разом встаємо і молимося, і, як ми вже сказали, коли наша молитва закінчується, приносять хліб, вино і воду, і президент подібним чином молиться і дякує, відповідно до своїх можливостей і згоди народу, кажучи Амінь (єврейською мовою - так і буде); і є роздача кожному, і участь того, за що була віддана подяка, а тим, хто відсутній, частину посилають диякони. Нікому не дозволяється брати участь, крім людини, яка вірить, що те, чого ми навчаємо, є істинною, і яка була обмита омивом, призначеним для відпущення гріхів і для відродження, і яка живе так, як наказав Христос.
christianitytoday.com/ch/131christians/evangelistsandapologists/martyr.html

Ті, хто вміють і бажають, дають те, що кожен вважає за потрібне; і те, що зібрано, передається на зберігання президенту, щоб піклуватися про тих, хто потребує:

1. діти-сироти
2. вдови
3. хворий
4. будь-які інші в потребі,
5. тих, хто в облігаціях і
6. чужинців, що живуть серед нас

ПРИМІТКА: усі їхні жертви були для інших, а не для себе.

Його смерть

Юстина та інших святих схопили й привели до префекта Риму [римського чиновника, який мав усі повноваження, необхідні для захисту Риму та території в межах 100 миль] на ім'я Рустик. Коли вони стояли перед судом, префект Рустик сказав Юстину: «Перш за все май віру в богів і слухайся імператорів». Юстин сказав: «Ми не можемо бути звинуваченими чи засудженими за виконання наказів нашого Спасителя, Ісуса Христа».

Рустик сказав: «То ти християнин?» Джастін сказав: «Так, я».

Префект сказав Юстину: «Тебе називають худим чоловіком і ти думаєш, що знаєш, що таке правдиве вчення. Послухай: якби тебе бичували і обезголовили, чи ти переконаний, що піднімешся на небо?» Джастін сказав: «Сподіваюся, що ввійду в Божий дім, якщо буду страждати таким чином. Бо я знаю, що Божа милість зберігається до кінця світу для всіх, хто жив добрим життям».

Префект Рустик сказав: «Чи маєте ви уявлення про те, що піднімешся на небо, щоб отримати якусь відповідну винагороду?» Джастін сказав: «Це не ідея, яку я маю; це те, що я добре знаю і вважаю цілком певним».

Префект Рустик сказав: «Тепер перейдемо до спірного питання, яке є необхідним і терміновим. Зберіться тоді й однодушно принесіть жертву богам». Джастін сказав: «Ніхто, хто має правильні думки, не відступає від правдивого поклоніння до фальшивого».

Префект Рустик сказав: «Якщо ти не будеш виконувати наказ, то будеш безжально катований». Юстин сказав: «Ми сподіваємося зазнати мук за Господа нашого Ісуса Христа і таким чином бути врятованими. Бо це принесе нам спасіння і впевненість, коли ми стоїмо перед більш жахливим і вселенським судом нашого Господа і Спасителя». Інший також сказав: «Роби, що хочеш. Ми християни, ми не приносимо жертви ідолам».

Префект Рустик оголосив вирок, сказавши: «Нехай ті, хто відмовився принести жертву богам і підкоритися наказу імператора, будуть бичовані і відведені на смертну кару згідно з постановою законів». Прославивши Бога, святі мученики вийшли на звичне місце. Вони були обезголовлені, і таким чином вони сповнили своє мученицьке свідчення, визнавши віру в свого Спасителя.

atholicradiodramas.com/Saints_Works_H_thru_J/justine_martyr_i_have_accepted_the_true_doctrines.htm

Іполит Римський

Іполит (бл. 170 - бл. 236) був одним із найплідніших письменників раннього Церква. Іполит народився в другій половині II століття, ймовірно, в Рим. Фотій описує його у своїй Бібліотеці (код. 121) [перша візантійська енциклопедія] як учня Іриней, який, як кажуть, був учнем Полікарп.

wikipedia.org/wiki/Hippolytus_of_Rome#Life

Вчення Іполита: І нехай спочатку охрестять дітей. І якщо вони можуть відповісти самі, то нехай відповідають. Але якщо не можуть, нехай відповідають батьки або хтось із рідних. А
--

потім вони охрестять дорослих чоловіків; і останні жінки. (Апостольська традиція 21.3-5) <http://www.orthodox.com/html/baptevid.html> [Вимагання відповіді, навіть якщо хтось інший у випадках, коли вони були занадто молоді або розумово неспроможні, вимагає певного рівня знання або віри в гріх, його наслідки та потребу в прощенні, якщо тільки хрещення немовляти не було лише ритуалом.]

Нормальною формою хрещення протягом перших століть — принаймні до дванадцятого століття — було занурення. «А щодо хрещення хрестить так: перше промовивши все це, хрестить в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, у живій воді [текучій або рухливій воді]. А як води живої не маєш, то хрести в іншій воді; і якщо ви не можете зробити це в холодній воді, зробіть це в теплій. А якщо ні того, ні іншого не маєш, тричі вилий воду на голову в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа.
en.wikipedia.org/wiki/Aspersion

Іполит рішуче виступав проти зростаючої ієрархії церкви. Вічне царство, Ф. В. Меттокс, с. 203

грецькі отці

Іриней Ліонський

Іриней (р. 2 ст.; пом. кінець 2/поч. 3 ст.) був єпископом Лугдунума в Галлії, який є зараз Ліон, Франція. Його твори були формальними на початку розвитку християнського богослов'я. Він був помітним ранохристиянським апологетом. Він також був учнем Полікарпа, який, як кажуть, був учнем Іоанна Євангеліста. Пастух Гермаса (2-е століття) був популярний у ранній церкві і навіть розглядався деякими ранніми отцями церкви, як от Іриней. Вона була написана в Римі грецькою мовою. Пастух мав великий авторитет у другому і третьому століттях.

Його найвідоміша книга, *Проти єресей* (с. 180) перелічував єресі та нападав на них. Іриней писав, що єдиний спосіб для християн зберегти єдність — це смиренно прийняти один доктринальний авторитет — єпископські собори.^[2] [Єдність через владу, а не єдність у Христі.] Іриней був першим, хто запропонував визнати всі чотири Євангелія канонічними.

Викладання Іриней Ліонський – Бо Він прийшов, щоб через Себе врятувати всіх – я кажу, усіх, хто Ним народжений з гори для Бога – немовлят, дітей, підлітків, юнаків і старців. (Проти єресей II.22.4)
orthodox.com/html/baptevid.html

Климент Олександрійський

Климент Олександрійський (Тит Флавій Клеменс) (бл. 150-211/216) був першим членом Олександрійської Церкви, який був більш ніж ім'ям, і одним з її найвидатніших учителів. Він поєднав грецькі філософські традиції з християнським віровченням і цінував *гнозис*.⁸ Він розвинув християнство платонізм.^[2] Центральним поняттям є Теорія форм. Єдине справжнє буття засноване на формах, вічних, незмінних, досконалих типах, недосконалими копіями яких є окремі об'єкти чуття. Мабуть-які платонічні поняття тепер є постійними елементами католицького/протестантського християнства.

⁸Зверніться до thebiblewayonline.com - Гностицизм.

Любля язичники мали перед собою, християни розуміли Платонічні форми як Бог думки. wikipedia.org/wiki/Clement_of_Alexandria and wiki/Platonism

гностицизм (грецька: гнозис, знання) люди божественні душів пастці аматеріальний світ створений недосконалим богом, ... Авраамічний бог, і протиставляється вищій сутності, яку називають кількома термінами.
en.wikipedia.org/wiki/Gnosticism

гностицизм застосовувався до різних ранньохристиянських сект, які претендували на пряме особисте знання поза Євангелієм чи церковною ієрархією.
etymonline.com/index.php?l=g&p=7

Гностична гілка християнства, яка виникла у другому столітті, практикувала власну елітарну марку лишенства, стверджуючи, що Ісус передав «таємне» Знання певним учням, особливо Марія Магдалина і Томас. Вони стверджували, що порятунок приходить лише через ініціацію — іноді з використанням дивних обрядів.
peculiarpress.com/ekklesia/archive/Ekklesia67.htm

Оріген Олександрійський

Оріген, або Оріген Адамантій (бл 185- с 254) був ранньохристиянський вчений і теолог. За переказами, він був анегипетський^[5] який викладав в Олександрії, відродивши катехитичну школу, де викладав Климент. Олександрійський патріарх спочатку підтримував Орігена, але пізніше вигнав його за те, що він був висвячений без дозволу патріарха. Він переїхав до Кесарія Приморська і там помер^[6] після тортур під час переслідувань.

Використовуючи свої знання івриту, він написав виправлений текст Септуагінта.^[2] Він написав коментарі до всіх книг Біблії.^[2] У Peri Archon (Перші принципи) він сформулював перший філософський виклад християнської доктрини.^[2] Він інтерпретував священне писання алегорично і виявляв себе стоїком, неопіфагорійцем і платоніком.^[2] Люблю Плотін, він писав, що душа проходить послідовні стадії перед втіленням у людину та після смерті, зрештою досягаючи Бога.^[2] Він уявляв, як навіть демони воз'єднуються з Богом. Для Орігена Бога не було. Яхве але Перший принцип, і Христос, Логотипи, перебував у його підпорядкуванні.^[2] Його погляди на ієрархічну структуру в Трійці було заявлено про тимчасовість матерії, «казкове передіснування душ» і «жахливе відновлення, яке впливає з цього». анафема у 6 ст.^{[7][8]}
en.wikipedia.org/wiki/Origen

Вчення Орігена: Я користуюся нагодою, щоб обговорити те, про що наші брати часто запитують. Для відпущення гріхів хрестять немовлят. Яких видів? Або коли вони згрішили? Але оскільки «ніхто не звільнений від плями», то пляму усуває таїнство хрещення. З цієї причини хрестять немовлят. Бо «хто не народиться від води й Духа, не може увійти в Царство Небесне». (Проповідь на Луки 14:5).
orlutheran.com/html/baptevid.html

Антоній Великий

Ентоні (бл. 251 – 356 рр., також відомий як Батько всіх ченців) походив з Єгипет, видатний лідер серед Батьки пустелі. Його святкують у багатьох церквах на його святкові дні: 17 січня в Східна православна церква і західні церкви; і 22 Тобі (30 січня) в Коптська православна церква і Коптська католицька церква. [коптська- Північний афро-азіатський мовою, якою розмовляють Єгипет принаймні до сімнадцятого століття.]

wikipedia.org/wiki/Anthony_the_Great

латинські отці

Тертуліан

Квінт Септимій Флоренс Тертуліан (бл. 160 - бл. 225), який прийняв християнство до 197 р., був плідним автором апологетичних, теологічних, суперечливих і аскетичних творів.^[13] Він був сином римського центуріона. Його називають «батьком латинського християнства».

wikipedia.org/wiki/Тертуліан#cite_note-2 (Ekonou, 2007, стор. 22)

Тертуліан засудив християнські доктрини, які він розглядав еретичними, але пізніше в житті прийняв погляди, які самі стали вважатися еретичними. Він написав три книги грецькою мовою і був першим великим письменником латинь. Християнство, яке іноді називають «батьком латинської церкви».^[14] Очевидно, він був адвокатом у Римі.^[15] Кажуть, що він ввів латинський термін «trinitas» стосовно Божественного (Трійці) до християнської лексики.^[16] (але Феодор Антіохійський (с115 - с183) вже писав про «Трійцю, Бога, і Його Слово, і Його мудрість», що подібне, але не ідентичне формулюванню Тринітарія),^[17] а також, ймовірно, формула «три Особи, одна Субстанція» як латинська «tres *Personae*, una *Substantia*» (сама з грецьке койне "treis *Набряки*, *гомоусіос*»), а також терміни «vetus testamentum» (Старий Завіт) і «novum testamentum» (Новий Завіт).

У його *Апологетикус*, він був першим латинським автором, який кваліфікував християнство як «vera religio» [істинну релігію] і систематично відводив класичну релігію Римської імперії та інші загальноприйняті культи до рівня простих «забобонів». Його використання «правила віри», здається, було застосовано Тертуліаном до певної формули доктрини [(De praescriptione, xiii).] З розвитком формалізму та сакраменталізму, регламентований ритуал став розглядатися як дуже відповідний підходу людини до Бога. Що було сказано і як це було сказано; що було зроблено, і як це було зроблено... і коли, де і ким... усе набуло величезної ваги, будь-яке відхилення викликало майже миттєвий докір з боку «церковних можновладців». Wikipedia.org/wiki/Тертуліан [Одним із прикладів є твін фраза «в ім'я Ісуса»⁹ використовується в кінці багатьох молитов, здається, увійшов до вживання через кілька століть після заснування церкви з появою регламентованих ритуалів.] en.wikipedia.org/wiki/Church_Fathers

Тертуліан та Іполит були «єдиними двома видатними людьми, які протистояли зростаючій владі римського єпископа. Вічне царство, Ф. В. Меттокс, с. 203

Пізніше Тертуліан приєднався до Монтаністи, [прямі одкровення від Святого Духа, щоб говорити як пасивні рупори божественного та говорили в екстатичних видіннях] еретичну секту, яка зверталася до його ригоризму.^[13]

⁹Зверніться до thebiblewayonline.com – В ім'я Ісуса

Тертуліанотримувався думки [про священне писання], що «те, що не було вільно дозволено, заборонено». Іншими словами, якщо Святе Письмо про щось справді мовчить, то те, про що воно справді, цілковито й абсолютно мовчить, назавжди заборонено. Проте інші його часи так само впевнено заявляли, що «те, що не заборонено, вільно дозволено». Отже, протилежна точка зору була така: якщо Бог нічого не сказав про це, то Він не повинен мати нічого проти. Отже, це повинно бути дозволено Його людям. ... [Понад тисячу років потому] Лютер і Цвінглі також висловлювали свою думку щодо цього питання. Останній стверджував, що все, «що не наказується або не навчається в Новому Завіті, має бути беззастережно відкинуто», тоді як Лютер підтримував протилежну точку зору: «Що не суперечить Святому Письму, те за Святе Письмо, а Святе Письмо — за нього». ... Але справжнє біблійне мовчання¹⁰(де Бог дійсно НІЧОГО не сказав про щось так чи інакше) не забороняє і не дозволяє.

РОЗДУМИ автор Аль Максі Випуск №401,30 червня 2009 р. з wikisource.org/wiki/AnteNicene_Fathers/Volume_III/Apologetic/The_Chaplet,_or_De_Corona/Chapter_II

Деякі вчення і практики Тертуліана

Правило віри— Можна сказати, що Тертуліан постійно вживає цей вислів, маючи на увазі то авторитетну традицію, що передається в Церкві, то саме Святе Письмо, а може, й певну доктринальну формулу. Хоча він ніде не дає переліку книг Святого Письма, він ділить їх на дві частини і називає instrumentum і testamentum. en.wikipedia.org/wiki/Тертуліан

Приблизно через 1200–1300 років через реформацію Тридентський собор (1545–1563), скликаний Папою Павлом III, постановив, що «традиції, встановлені соборами та отцями церкви, становлять авторитет, рівний авторитету Святого Письма». Вічне царство, Ф. В. Меттокс, с. 291

Розпусники і Вбивціні в якому разі не можна допускати до церкви. У de pudicitia Тертуліан засуджує папу Каллікста І за те, що допускає таких людей, коли вони виявляють каяття.

en.wikipedia.org/wiki/Тертуліан

Кипріан Карфагенський

Кипріан (Thascius Caecilius Cyprianus) був єпископом Карфагені важливий ранній християнський письменник. Ймовірно, він народився на початку III ст Північна Африка, можливо, в Карфагені, де він отримав чудову класичну (язичницький) освіту. Після навернення до християнства він став єпископом (249) і зрештою помер аму́ченик (14 вересня, 258) в Карфагені.

Повчання Кипріана

Що стосується немовлят: ти [Фідус] сказав, що їх не слід хрестити на другий чи третій день після їх народження, що старий закон про обрізання повинен бути прийнятий до уваги, і що ти не думав, що людина повинна бути охрещена і освячена протягом восьмого дня після свого народження. У нашій раді нам здавалося зовсім інакше. Ніхто не погоджувався на курс, який, на вашу думку, слід було б прийняти. Навпаки, ми всі вважаємо, що милосердя

¹⁰Зверніться до thebiblewayonline.com - Мовчання Святого Письма.

і благодать Бога не повинні бути відмовлені жодній людині, яка народилася (Листи 64:2 [253 AD]). Ricklobs.blogspot.com/2009/03/church-fathers-on-infant-baptism.html

Амвросій

Амвросій (337/340 – 397) був губернатором Емілії-Лігурії на півночі Італії. У 374 році єпископ Мілана Авксентій, аріанин, помер, і аріани кинули виклик правонаступництву. Амвросій пішов до церкви, де мали відбутися вибори, щоб запобігти бунту, який був вірогідний. Його звернення було перервано заклик "Амвросій, єпископе!" Спочатку він рішуче відмовлявся від цієї посади, до якої жодним чином не був готовий, оскільки не був ані охрещений, ані формально навчений богослов'я, але, отримавши листа від імператора, який вихваляв доречність Риму призначати осіб, очевидно, гідних священних посад, протягом тижня він був охрещений, висвячений і належним чином встановлений єпископом Мілан.

Католицька церква вважає Амвросія одним із чотирьох оригінальних докторів Церкви. Інші були Святий Августин, Святий Ієронім, і Папа Григорій I. Було відзначено, що теологія Амвросія була під значним впливом теології Орігена.

Він застосував ці знання як проповідник, зосереджуючись особливо на екзегезі Старого Завіту, і його риторичні здібності вражали Августин Гіппонський, його духовний наступник, на повернення якого сприяв Амвросій проповіді.

Августин

Августин (354-430) був підготовлений на вчителя і філософа. Його читання обмежувалося майже виключно латинськими авторами. Він дуже захоплювався Цицероном і ставив його вище за всіх інших античних письменників.

У свої ранні роки він виявив, що вчення маніхейців [двох вічних царств, одне світла під Богом, а інше темряви під владою демона] мають велику схожість з вченнями гностицизму. Приблизно через вісім років він вирвався з групи, перейшовши до неоплатонізму [відсутність добра є джерелом зла (*privatio boni*), і що ця відсутність добра походить від людського гріха]. Приблизно у 27 років він став «християнином», але не обов'язково завдяки вивченню Біблії. Але чим старше він ставав, тим більше він рухався в бік Біблії і віддалявся від філософії. Часто вони змішувалися, що призводило до невідповідностей. Кальвінізм «Ізму», REW

Деякі міркування та вірування Августина

1. Визначення зла

Бог вічний і не може змінитися. Він — найвище благо. Будь-який рух від Бога є зло. Тільки Божя благодать може вберегти людей від гріха. Вибір себе замість Бога є суттю гріха.

2. Походження зла

«Чому має існувати зло у всесвіті, створеному з нічого Істотою, яка є водночас доброю та всемогутньою?» (МакГіфферт, Історія християнської думки, 1933, стор. 89). Зло — це схильність усього створеного знову впадати в небуття, з якого воно виникло. Бог не несе відповідальності за гріх, але допускає його.

3. Походження гріха (повна спадкова розбещеність)

Хоча Августин не вірив, що Бог відповідальний за гріх, він прийняв католицькі традиції та доктрину первородного гріха.

4. Вільна воля

Людина успадкувала від Адама зіпсовану природу, і це стало спонукою до гріха. Людина наділена вільною волею, але вона не могла вибрати Бога і жити для нього без божественної допомоги чи благодаті.

5. Перша робота благодаті

Віра є божественним даром, і ніхто не може повірити в Бога, якщо його не спонукає до цього Його благодать. Ці дари даруються без урахування людських заслуг, фактичних чи передбачених.

6. Непереборна грація

Ті, кого Бог бажає врятувати, не можуть перешкодити Йому в цьому, навіть якби Він цього бажав.

7. Суверенітет Бога

Бог є абсолютно вищим. Його воля — єдина справжня воля.

Приречення

Деяким людям призначено спасіння, а деяким — прокляття, яке цілком зумовлено незбагненою таємною волею Бога.

8. Збереження святих

Бог дає вибраним дар збереження, щоб вони могли витерпіти до кінця. Тому жоден із обраних не може відпасти і пропасти.

9. Кількість обраних фіксована

Число обраних незмінно фіксоване і збігається з числом занепалих ангелів. Ця віра ґрунтувалася на Об'явленні 3:11: «Тримайся того, що маєш, щоб інший не взяв твого вінця».

«ізми» кальвінізму, REW, сторінки 4 – 7

Хронологія «Батьків Церкви».

100 200 300 400 476

Новий Заповіт, написаний 95 роком

Климент ??-101

1 Коринтян визнано

Ігнатія 35-110

Запроваджені таїнства

Полікарп 69-155

Упізнав Матвія і Марка

Юстин 100-165

Іполит 170-236

Відноситься до хрещення немовлят

Іриней 2-3 ст

Більшість книг Біблії були визнані та згадувалися хрещення немовлят

Климент 150-211

Тертуліан 160-225

Оріген 185-284

Приймаються всі книги, крім 4 [Джеймс, 2 Петра і 2 & 3 Івана]

Антоній Єгипетський 251-356

Кипріан ???-258

Нікейський собор 325 р
Заснування Римської державної церкви
Амвросій 337-370
Августин 345-430
-----Падіння Західної Римської імперії---476

Розділ 3

ГНОСТИЦИЗМ

Початки гностицизму довгий час були предметом суперечок і все ще є предметом дослідження. Якщо раніше гностицизм вважався здебільшого спотворенням християнства, то тепер здається очевидним, що перші сліди гностичних систем можна помітити за кілька століть до християнської ери. catholic.org/encyclopedia/view.php?id=5209

Деякі вірування, пов'язані з гностицизмом, здається, походять із зороастризму, який датується «між 18 і 10 століттями до нашої ери». Але «деякі стародавні автори також наводять міфологічну «дату», яка відповідає приблизно 6000 р. до н. [le](http://wikipedia.org/wiki/Zoroaster)” wikipedia.org/wiki/Zoroaster

Платон жив у 428-348 роках до нашої ери. Більшість історичних книг та енциклопедій вважають Сократа, Платона та Аристотеля найвпливовішими людьми в історії Заходу. Їхні філософські погляди впливають із великих міфічних героїв Гомера. Це призвело до кінцевої філософської мети досконалості, яка призвела до різних соціальних структур грецького життя. Платон, звичайно, належав до соціальної еліти. Це було частиною підґрунтя його найпотужнішого внеску в релігійну думку — дуалізму людини. Платон вчив, що людина складається з двох частин: «душі» і «плоті». Він навчав, що добра лише душа, а добра — це те, чого прагнуть усі люди. Плоть була злою і не могла зробити нічого доброго. [Цей дуалізм людини (тобто душа і тіло окремі) є частиною гностичної віри, як буде зазначено нижче]. wildbranch.org/Gkhebcia/index.html

Бред Скотт у своїй книзі «Грецьке мислення» напроти «Єврейського мислення» писав: «У часи Ісуса і Павла було багато груп мислення, які підпадали під прапор гностицизму. Нігілісти та розпусники були б двома з них. Обидві ці групи також класифікуються як антиномісти або «проти закону» [протилежність легалізму]. Це було б визначення, як воно загальновідоме в англійській мові. Однак на івриті слово «анти» — тахат, що означає «замість» або «замість». Розумієте, насправді ніхто не проти законів, вони просто заперечують закони БОГА і замінюють їх іншими законами. Кожне суспільство, велике чи мале, має правила. Хтось може думати, що він вільний, коли його не стримує закон, але незабаром він приходить до свого.

З моменту появи гностицизму я вважаю, що «церква» була теологічно обманута, переконавши, що свобода — це свобода від закону. Єдиний спосіб, яким хтось може називатися «християнином» і дотримуватись цієї теології, — алегоризувати або одухотворити текст. Алегоризація[не реально, просто символічно]виникла з ранніх гностиків, а гностицизм — це елліністична думка в її найкращому вигляді.

Отже, що таке гностицизм? Грецьке слово гнозис буквально означає «знання». Такий спосіб мислення також був релігійною сектою за часів Ісуса. Однак більш доречно це спосіб мислення. Зверніть увагу, я сказав, що це Є спосіб мислення, а не це БУВ спосіб мислення. Немає способу визначити це слово кількома реченнями, тому ми дамо визначення по ходу роботи. Вся ідея гностицизму збігається з усією філософією святої психіки або душі, а також зла тіла та фізичного світу.

Є ступені, якщо хочете, цієї філософії. Багато чого з того, чого навчає сучасне християнство, є дуже блідим порівняно з деякими крайнощами таких людей, як Симон, Сатурнін, Керінф, Валентин чи навіть Маркіон. Якщо ви починаєте з відносно невеликої, небіблійної доктрини, це незабаром веде до великої. Багато з цих людей (приблизно 1-2 століття нашої ери) дійшли висновку, що Ісус був не людиною, а духом Месії. Чому? Тому що «божество» не мало б злого тіла, оскільки плоть за своєю природою зла. Маркіон навчав, що тіло Ісуса було «фантомом». Багато отців ранньої церкви деякий час виступали проти цієї доктрини, за винятком Климента та Орігена, які прихильно ставилися до цієї доктрини. Фундаментальним для явно гностичних систем є дуалізм, який протистоїть трансцендентному Богу[бог без обмежень] неосвічений деміург. (Це була карикатура на БОГА). У деяких системах створення світу було результатом презумпції мудрості (Софія).

Матеріальне творіння, включно з тілом, вважалося за свою суттю злом. Проте іскри божественності були інкапсульовані в тілах певних пневматичних або духовних індивідів, які не знали свого небесного походження. Трансцендентний Бог або Деміург послав Спасителя (Христа), який приніс їм спасіння у формі таємного гнозису або знання. Для гностиків порятунок залежав не від віри чи справ, а радше від знання своєї природи, тому було багато поблажливості до розпусної поведінки. Для тіла не існувало правил, оскільки логос або найвище знання не цікавилися фізичними чи матеріальними речами. Це також означало, що до шлюбу ставилися зневажливо, оскільки відтворення потомства передбачало тіло. Істота «унісекс» користувалася повним благоговінням. Суть гностицизму полягає в «потойбічному» існуванні. Багато доктрин Нового Завіту використовуються для підтвердження цієї думки, яку ми повернемо до контексту пізніше. Гностицизм, історично кажучи, є просто логічним прогресом грецького чи елліністичного мислення. Кілька століть потому ця філософія привела до чернечої системи, а згодом і до папської системи.

Грецьке/гностичне мислення про «внутрішнє» звучить лише як свято, добре та біблійне. Проблема така. Наш розум і наші тіла створені БОГОМ і мають природні потреби та бажання. Ці потреби та бажання передбачені нашим Творцем, тому Він має правила для розуму та тіла. Якщо наша теологія заперечує ці правила (причина насправді не має значення), наш розум і тіло задовольнить їх іншим способом. Ось чому в більшості християнської теології закони ЯХВХ замінюються «законом Христа», де є Дух. Бог, який живе в позаземному, цікавиться лише духовним і не цікавиться мирськими турботами світу.

Для греків було так багато різноманітності, що не могло бути лише одного Бога. Ось чому може бути стільки ж змін і різноманітності в етиці та моралі. Не було основоположних орієнтирів моральної поведінки. Поведінка змінювалася зі зміною часів[ситуаційна етика сьогодення], і кожен філософ був не більш чи менш правий, ніж попередній. Християнське вчення з першого століття вчить, що існує лише один Елогійм (Бог), однак більшість християнської теології зраджує це інтелектуальне твердження про Елогійм (Бога). Перші учні, всі євреї, залишалися вірними Шма в усьому[центральний принцип юдаїзму: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш, Господь єдиний» Повторення Закону 6:4]. Усі доктрини в книзі Дії засвідчували цей факт. У середині другого століття в церкві домінували язичники, і думка язичників почала природним чином вливатися в мислення греків.

Існує багато аспектів природи Елохійма (Бога), які відрізняються в цих двох протилежних культурних поглядах. Дві найважливіші з точки зору доктрини Писань знаходяться в Його єдності та Його незмінності. В єврейській думці Його природа тісно пов'язана з Його наказами та вказівками. Багато релігій можуть «визнавати», що Він єдиний і незмінний, але вони зраджують це визнання доктринально. Це пояснюється тим, що грецьке мислення вбудоване в наш власний процес

мислення, і просте визнання віри в Елохійма (Бога) справді не має значення. Вірити в Елогійм (Бога) не означає вірити в Елогійм (Бога).

ПОКЛІНЕННЯ

Поклоніння лежить в самому серці грецької культури. Багато великих колізеїв було побудовано, щоб вмістити натовпи віруючих, які зібралися, щоб обожнювати та шанувати богів[щоб вони могли піти на поклоніння]. Вважалося, що ці зібрання подобаються богам і викликають у них прихильність до людей. Різним богам поклонялися з різних причин, оскільки кожен бог ширяв над окремим аспектом світу. Співали пісні, грали на інструментах, поширеними були танці оголеними. Співати пісні, грати й танцювати на честь богів було поклонінням, і саме це поклоніння об'єднувало людей. Гомосексуальні акти були досить поширеними, оскільки тіло не має значення для богів. Богів цікавив саме стан душі. Проте стояки не мали б нічого спільного з подібною діяльністю. Поклоніння для них так само було станом душі; однак належний стан душі не піддається звивистим насолодам тіла. Грецьке поняття поклоніння (proskuneo) розглядалося як особливий акт пошани або шани. Сучасне богослужіння також розглядається з грецької точки зору. Ми поклоняємося в неділю вранці. Сьогодні популярні групи прославлення та поклоніння, як ті, що ведуть ранкове недільне богослужіння. Хвала сприймається як оптимістична з швидшим темпом, а поклоніння – це коли темп уповільнений і виявляється більш серйозне обожнювання. Коли щотижневі, повсякденні, світські турботи проходять свій цикл, тоді Хвала і Поклоніння починаються знову наступного недільного ранку.

ДУХОВНІСТЬ

Для грецького розуму справжня духовність є «потойбічною». Це можна знайти в житті за межами цього світу, і ця філософія може призвести і призводить до всіляких вчень «ню-ейдж» і пов'язаних з нею релігій, включаючи сучасне християнство. Боги жили поза цим світом, і тому справді духовна людина також жила поза турботами цього світу. Заперечення фізичних і засудження емоцій було частиною цієї філософії. Правильне мислення та правильні ідеї були ознаками духовної особи. Тільки справді освічені (багаті) могли досягти справжньої духовності, оскільки бідним було призначено дбати про повсякденні потреби. Вони були копачами канав, доглядачами, фермерами і, звичайно, теслями.

Поклоніння було те, що ви робили розумом і не мало бути демонстративним. Зречення себе було дуже духовним, тому що фізичне було злом. Чим раніше хтось увійде в небеса, тим краще. Ось чому самогубство було дуже благородною справою в грецькому мисленні. Будь-які уривки зі Святого Письма, що стосуються небесного громадянства, розглядалися як пропаганда цього потойбічного існування. Шлюб сприймався як щось від цього світу і його уникали. Утримання від м'яса та певної їжі також пропагувалося як отримання вищого покликання з новими логотипами. Оскільки логос вважався розумом умів, зосередження на правильному мисленні означало бути «в душі».

Гностичне мислення також ставилося до емоцій зневажливо. Виявляти емоції означало демонструвати слабкість і духовну незрілість. Коли емоція була стоїчною, а тіло відкинуто, тоді посвячений був справді духовним. Багато ранніх ініціаторів гностичної думки пообіцяли мовчати, оскільки справді духовна людина не могла нічого сказати. Ранні посвячені жили на деякий час разом подалі від «інших» людей, щоб зосередитися на своєму мисленні. Коли вони повернулися, вони були справді духовними людьми, які могли спілкуватися лише з логосом [рахувати, розповідати, говорити, говорити, думати, внутрішній намір, що лежить в основі мовного акту]. Це призвело до великої прірви між духовенством і мирянами. Ісус, швидше за все, посилався на цю думку, коли

засуджував миколаїтів. Ці чоловіки давали обітницю безшлюбності на все життя, оскільки вони були одружені з Господом (єдиною справжньою нареченою).

СПАСІННЯ

Спасіння є правильним мисленням і вірою за своєю природою. «Вірити» означає знати правильні речі. Це знання приходить тільки від богів. Спасіння є питанням віросповідань і правильного знання про богів. У гностичній думці поняття «ключі» згадується досить широко. Такі біблійні терміни, як «вірити», «знати» або «знання», «слово» або «слова», «ключі» та «ворота», «зізнаватися» та «віра», усі пов'язані з цим езотеричним знанням, даний богами. Ці терміни були легко перенесені на вчення Нового Завіту. Коли Ісус сказав: «Я двері... Я добрий пастир... Я світло для світу... Я дорога, правда і життя...», це було зрозуміло як логос або розум спустилися з небес, щоб поширювати це знання або гнозис. Він прийшов, щоб принести «ключі» спасіння. Нагадаю, що в грецькому уявленні логос був колективним розумом або розумом богів. Для того, щоб душа була призначена на небо, потрібно «повірити» в певні положення про логос. Рання «церква» залишалася дуже «єврейською» протягом перших двох століть, і тому немає жодних записів про встановлення «символів». Віровчення з'явилися пізніше, коли в церкві домінували язичники, а «віруючі євреї» були вигнані євреями та християнами.

МОЛИТВА

Молитва чи спілкування з богами не були повсякденною, постійною подією в житті греків. До богів зверталися в першу чергу, коли щось було не так або хтось був у потребі. Особа молилася спонтанно. Коли спостерігалися святкування на великих аренах, це був час групової участі в спілкуванні з богами. Це було б передусім для того, щоб сприяти успіху видовищ, організованих для розваги учасників. Молитви, як правило, довгі й барвисті. Лідери зібрань зазвичай підносили ці молитви богам за людей. Спілкування з богами було насамперед спрямоване на допомогу та прохання.

У єврейському розумінні молитва є ритуальною і спонтанною. Молитва зазвичай була спільною і у множині. У єврейському розумінні молитва зазвичай полягає в благословенні Елохійма (Бога), подяці Йому та розмові в минулому часі. Молитва дуже схожа на свята тим, що вона також призначається до «встановленого часу». Молитва є частиною дисципліни, щоб привчити людину до щоденного спілкування з Творцем.

Багато разів сьогодні:

- a. За всіх хтось молиться
- b. Проповідник вивчає Святе Письмо для всіх.
- в. Тепер людську душу можна перевести у вічний, духовний стан, вірячи в правильні речі та сповідуючи певні положення про логос. [Дії, щоб заслужити спасіння, а не вчинки любові та хвали.]

Чого Бог вимагає від мене? було замінено на Who is the logos?

адаптовано з Hebrew Mind vs. Greek Mind wildbranch.org/Gkhebcia/index.html 2-10-2007

Розуміння відмінностей у їхньому погляді на людину [грецьке, (неєврейський світ) як дуалізм; тобто душа і тіло розділені, а євреї (люди, через яких прийшов Христос або Месія) як єдність; тобто душа і тіло були включені, оскільки Бог створив їх] забезпечить основу для розуміння вчень, практик і тлумачень Біблії після апостольської ери (100 рік нашої ери).

Розділ 4

Церковна ієрархія

Церковний фонд

Симон Петро відповів: Ти Христос, Син Бога Живого. Ісус відповів: Благословенний ти, Симоне, сину Йонин, бо це тобі відкрив не людина, але Мій Отець Небесний. І Я кажу тобі, що ти Петро, і на цьому камені Я збудую Свою Церкву, і ворота пекла не подолають його (Матвія 16:16-18).

Своїм відданим послідовникам він сказав: «Ви ті, хто стояв зі мною в моїх випробуваннях. І Я дарую тобі Царство, як мій Отець дав його Мені». (Луки 22:28-29) Потім у день П'ятидесятниці “Петро відповів: “Покайтеся, і нехай кожен із вас охреститься в ім’я Ісуса Христа на прощення ваших гріхів”. І ви отримаєте дар Святого Духа. Обітниця для вас, і для дітей ваших, і для всіх, хто далеко, для всіх, кого покличе Господь, Бог наш. Багатьма іншими словами він попередив їх; і він благав їх: «Врятуйтеся від цього зіпсованого покоління». Ті, хто прийняв його звістку, охрестилися, і того дня до них додалося близько трьох тисяч». (Дії 2:38-41)

Придбаний Христом

Пильнуйте себе і всю отару, над якою Дух Святий поставив вас наглядачами. Будьте пастирями Церкви Божої, яку Він купив власною кров’ю. (Дії 20:28-29)

Христос є Головою

Він є образом невидимого Бога, первородного над усім створінням. Бо Ним створено все: те, що на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи влади, чи начальства, чи влади; усе створено ним і для нього. Він перед усім, і в Ньому все тримається. І Він голова тіла, Церкви; він початок і первороджений із-поміж мертвих, щоб у всьому він мав першість. Бо Богові було вгодно, щоб уся Його повнота перебувала в Ньому, і через Нього примирити з Собою все, чи те, що на землі, чи те, що на небі, утворивши мир Його кров’ю, пролитою на хресті. (Колосян 1:15-20)

[Ми] всі станемо перед Божим судом. Написано: «Як живий Я, — говорить Господь, — кожне коліно схилиться передо Мною, і кожен язик визнає Бога». Усім нам доведеться дати звіт перед Богом». (Римлянам 14:10-12)

З наведених вище уривків Писання досить ясно, що Христос є Богом, це Своєю кров’ю; тобто спокутною жертвою, Він купив церкву і що довірливі слухняні люди поміщені в неї Богом і Сином. Він, Христос, є головою або лідером цих людей, церкви, перед якою всі люди вклоняться на знак визнання.

організація

«Це він [Христос] дав одних бути апостолами, інших — пророками, інших — євангелістами, а інших — пасторами та вчителями, [дехто перекладає це як „навчання пасторів, оскільки „дехто бути” опущено] готуйте Божий народ до діл служіння, щоб тіло Христове розбудовувалося, поки всі ми не досягнемо єдності у вірі та пізнанні Сина Божого і не станемо зрілими, досягнувши всієї міри повноти Христа. » (Ефесянам 4:11-13)

Він молився за єдність Своїх віруючих «Я не молюся тільки за них, але також і за тих, які повірять у Мене через їхнє слово; щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі; щоб і вони були в Нас одно, щоб увірував світ, що Ти послав Мене. І славу, яку Ти дав Мені, Я дав їм, щоб вони були одно, як Ми одно: Я в них, а Ти в Мені; щоб вони були досконалі [повні] в одному, і щоб світ пізнав, що Ти послав Мене, і полюбив їх, як полюбив Мене». (Івана 17:20-23 NKJV)

Як голова Своєї Церкви, Він створив її організацію, надавши різні обов'язки та відповідальність, а не посади чи посади, які були б необхідні для того, щоб церква функціонувала як об'єднане тіло, вірне та віддане Йому. Вони були:

- a. Апостоли - свідчити
- b. Пророки - передвіщати та/або навчати
- c. Євангелісти – проголошувати Його послання примирення, спасіння.
- d. Пастори та вчителі — старійшини, пастирі, сторожі, опікуни, вартів чи наглядачі], щоб пильнувати, застерігати, заохочувати, навчати та навчати тих, хто під їхньою опікою.

Павло залишив Тита на Криті призначати старійшин у кожному місті. (Титу 1:5)

Не можна з абсолютною впевненістю визначити, чи було призначено старійшин у кожному місті чи кожному зборі, чи було більше одного збору в місті чи селищі. Ми знаємо, що Павло був в Ефесі протягом тривалого періоду часу, тому, можливо, там було більше ніж одна конгрегація чи домашня церква. Навіть якби існувала більше ніж одна група, яка збиралася в різних місцях, можна було б лише здогадуватися, чи були старійшини в кожній групі християн, які збиралися вдома, чи старійшини міста Ефес, чи старійшини з кожного зібрання становили старійшин міста Ефес. Те саме стосується Єрусалиму. Однак ми знаємо, що в Єрусалимі були тисячі християн. Вони зустрічалися в домівках, і вони також збиралися всі разом; «усі віруючі збиралися разом у Соломоновій колонаді» (Дії 5:12) [поки не почалося гоніння з боку лідерів євреїв]. Незалежно від того, чи були старійшини для кожної «домашньої церкви» чи для всього міста, вони були об'єднаною групою віруючих з єдиною метою в спілкуванні та єдності один з одним. Немає вказівок на те, що один старійшина чи група старійшин мали більшу владу, ніж будь-який інший старійшина чи група старійшин. Зверніться до уроків thebiblewayonline.com Функції Христової Церкви та Його пастирів, а також Слуг Христа.

Павло передбачив, що людські бажання будуть намагатися змінити організацію Христа, бо «з Мілета Павло послав до Ефесу по старійшин церкви. Коли вони прибули, він сказав їм: ... Бо я не вагався проголошувати вам всю волю Божу. Пильнуйте себе та все стадо, до якого Дух Святий поставив вас сторожами. Будьте пастирями Церкви Божої, яку Він купив власною кров'ю. Я знаю, що після мого відходу до вас увійдуть дикі вовки і не пощадять отари. Навіть із вас самих постануть люди, які спотворять істину, щоб потягнути за собою учнів. Тож будьте насторожі!» (Дії 20:17-18, 27-31)

З Мілета Павло продовжив свою подорож до Єрусалиму. Коли вони прийшли в Єрусалим, їх прийняла церква, апостоли та старші, яким вони розповіли про все, що Бог зробив через них. Тоді деякі з віруючих, які належали до партії фарисеїв, підвелися та сказали: «Погани

повинні бути обрізані та зобов'язані виконувати закон Мойсея». Апостоли та старійшини зібралися, щоб розглянути це питання. (Дії 15:4-7)

Це попередження ефеським старійшинам, здається, справдилося незабаром після цього, десь близько 100 року нашої ери, як видно з творів Климента Римського, Ігнатія Антіохійського, Полікарпа Смірнського та інших. Усі називають «єпископа якогось міста». Насправді Ігнатій наполягає на «поділі єпископства та пресвітерства та монаршій владі єпископа». Правила одного старійшини, єпископа чи пастора ніде не можна знайти в Біблії.

Ігнатій, Климент Римський та інші дійшли висновку, що для того, щоб відбулася єдність віруючих, має бути «одна доктринальна (єпископська) влада». «Отже, на початку другого століття церковне керівництво почало перетворюватися на щось разюче схоже на римський цивільний уряд. Основним документом, відповідальним за пропозицію про цю небіблійну зміну, був Ігнатій, єпископ Антіохії, хоча є деякі сумніви щодо автентичності його листів. ... Досить зазначити, що у восьми посланнях Ігнатія (бл. 110 р. н. е.), які, як правило, вважаються справжніми, він наполягає на поділі єпископства та пресвітерства та монархічної влади єпископа, заходячи настільки далеко, що порівнює єпископа із Самим Христом [явно відрізняється від Ігнатія та Климента].

Пастирі церкви мають піклуватися про тих, хто відданий під його опіку; тобто, вони повинні бачити, чи є хтось поранений, атакуваний ворогом, заблукав, голодний чи спраглий, і забезпечити їх потреби. Це неможливо зробити на відстані. Це має бути ніжна турбота людини, яка знає й любить їх краще за себе, як Ісус і Його любов до нас.

Розділ 5

Середні (темні) віки 476 – 1517 роки нашої ери

Римська церква була заснована римським імператором-язичником Костянтином на Нікейському соборі в 325 році нашої ери для зміцнення своєї імперії. Воно одразу досягло експансивного впливу на всіх рівнях імперського уряду. З падінням Західної Римської імперії близько 476 року нашої ери Костянтинівська римська церква перетворилася на Римо-католицьку церкву і стала найпотужнішою політичною силою в Європі. Таким чином, протягом майже 1000 років з феодальною системою та відсутністю можливостей для навчання, селянські маси не мали змоги або навіть не наважувалися кинути виклик могутній церковній ієрархії та її підтримуючим лордам, правителям і королям.

Близько 1200 року нашої ери християни, які вірять у Біблію, почали оскаржувати офіційні тлумачення Біблії, вчення та практику Католицької Церкви. Вони відокремилися від Римської Церкви, яку вважали відступницькою. Отже, вони розглядалися як грізна потенційна загроза. Щоб усунути цю уявну загрозу, було започатковано переслідування різного ступеня жорстокості, яке тривало протягом століть.

Вальденси (близько 1179)

Перші вальденси вірили в аскезу, громадськість проповідування **особисте вивчення Писань**. Секта виникла наприкінці 12-го сторіччя як група «Бідняки Ліона» (Франція), організована Пітер Волдо, заможний купець с Ліон, який роздав своє майно близько 1177 р. і ходив з апостольською проповіддю бідність як шлях до досконалості. У 1179 р. вони вирушили до Риму, де Папа Олександр III благословив їх життя, але заборонив проповідувати без дозволу місцевого духовенства. Вони не послухалися і почали проповідувати згідно з власним розумінням Святого Письма. Римо-католицька церква вважала їх неправославними, тому їх було офіційно оголошено єретиками починаючи з кількох століть переслідування що майже знищило секту.

en.wikipedia.org/wiki/Waldensian

До 11 століття, у прагненні католицької церкви встановити свою змінену версію царства Христа, римські папи почали використовувати новий інструмент — хрестові походи. Спочатку хрестові походи мали за мету завоювання Єрусалиму та «Святої землі». На шляху хрестоносців тисячі невинних мирних жителів (особливо євреїв) були згвалтовані, пограбовані та вбиті. Однак з часом концепція хрестового походу була змінена, щоб придушити духовну опозицію в самій Європі. Іншими словами, армії були створені з наміром знищити цілі громади християн, які вірять у Біблію.

Альбігойці або катари (близько 1200)

[Папа] Інокентій III вважав, що дисиденти, які вірять Біблії, гірші за невірних (сарацинів, мусульман і турків), оскільки вони загрожують єдності... Європи. Тож Інокентій III спонсорував «хрестові походи» з метою їх винищення. Папа Інокентій (яке ім'я!) закликав Людовика VII вбити його за нього, а також наказав Раймонду VI допомогти йому.

Альбігойці або катари на півдні Франції зазвичай вважалися більш освіченими та багатшими, ніж інші у Франції. Папа назвав їх єретиками, оскільки вони не дотримувалися його едиктів. Вони володіли своїми Бібліями та читали їх, на що мали право лише священники. У 1209 році католицька церква почала свій хрестовий похід проти співвітчизників-християн з Європи. У недільних ранкових посланнях Папи Інокентія вони були названі «слугами старого змія». Інокентій пообіцяв вбивцям небесне царство, якщо вони піднімуть свої мечі проти беззбройного населення. Знищення катаризму, який, як правило, відбувався в сім'ях, було настільки повним, що хрестовий похід тепер вважається істориками першим геноцидом у Європі.

quintessentialpublications.com/twyman/?page_id=10

У липні 1209 року нашої ери армія ортодоксальних католиків, ймовірно, частина хрестового походу катарів, напала на місто Безьє, Франція, і вбила 60 000 незброєних цивільних осіб, убивши чоловіків, жінок і дітей. Усе місто було розграбоване, і коли хтось скаржився, що католиків вбивають, а також «єретиків», папські легати сказали їм продовжувати вбивати і не хвилюватися про це, бо «Господь своїх знає».

У Мінерві 14 000 християн було вбито у вогні, а вуха, носи й губи «єретикам» були відрізані «вірними [католиками]». Примітка: згідно зі словником Вебстера II Нью-Ріверсайдського університету, це єретик: «Той, хто дотримується або відстоює суперечливі погляди,

особливо той, хто публічно виступає проти офіційно прийнятої догмати Римо-Католицької Церкви».

Це приклади з довгої та жахливої історії католицьких звірств, скоєних проти їхніх запеклих ворогів, християн, які вірять у Біблію. Набагато гірше поводження з віруючими Біблії чекало на тому етапі кривавої католицької історії, відомому як інквізиція. Папа Олександр IV створив Управління інквізиції в Італії в 1254 році. Першим інквізитором був Домінік, іспанець, який був засновником домініканського чернечого ордену.

З 1200 по 1500 рр. безперервно триває довгий ряд папських ордонансів щодо інквізиції, дедалі більш суворий і жорстокий, і вся їхня політика щодо ересі. Це суворо послідовна система законодавства: кожен Папа підтверджує та вдосконалює прийоми свого попередника. Усе спрямоване до однієї мети, до цілковитого викорінення будь-якої різниці у вірі... Інквізиція суперечила найпростішим принципам християнської справедливості та любові до ближнього, і була б із загальним жахом відкинута в стародавній Церкві. Д

Інквізиція була виключно католицькою установою; вона була заснована з явною метою знищення кожної людини в Європі, яка відрізнялася від римо-католицьких вірувань і практик. Він поширився від Франції, Мілана, Женеви, Арагону та Сардинії до Польщі (14 ст.), а потім до Богемії та Риму (1543 р.). Його не було скасовано в Іспанії до 1820 року. [E mtc.org/inquis.html](http://mtc.org/inquis.html)

^AПітер С. Ракман, доктор філософії; Історія Церкви Нового Завіту (Книжковий магазин віруючих Біблії; Пенсакола, Флорида; 1 1989)

^DІгнац фон Доллінгер; Папа і Рада (Лондон, 1869); як цитується в Дейві Хант, Жінка верхи на звірі

^EПітер С. Ракман, доктор філософії; op cit.

Джон Вікліф (1328-1384)

Вікліф був англійським священником, який навчався і викладав в Оксфорді більшу частину свого життя. У цей період римська церква володіла більшістю власності в Англії та Європі, а священнослужителі були нічим іншим, як аморальними та нечесними землевласниками, що призводило до важкого обтяження народу.

У 1376 році Вікліф написав «Про громадянське панування». У ньому він проголосив, що для церковного керівництва потрібна моральна основа (Усі священники мають бути хорошими людьми). Володіння такою великою кількістю землі було коренем проблеми [це, ймовірно, можна прирівняти до влади]. Джон Гонт, виконуючи обов'язки короля Річарда II, на той час неповнолітнього, був радий позбавити Римську церкву її власності, щоб «очистити священство». Це також дало Вікліфу англійський королівський захист і призвело до церковної реформи в 1378 році нашої ери.

Вікліф виступав проти католицької догматики, авторитету Папи та доктрин Пресубстанціації, приватних мес, екстремального соборування за гроші (помазання хворих, з Якова 5:14, 15) і чистилища тощо. У своїх працях він наполягав на тому, що:

- a. Головою церкви був не Папа, а Христос!
- b. Папа був антихристом!

- c. У церкві було лише два чини старшини: пресвітери та диякони.
- d. **Біблія, а не церква, була єдиним авторитетом для людини.**
- e. Церква повинна перебудувати себе за зразком Нового Завіту.

У 1382 році, за 71 рік до падіння Східної Римської імперії, він опублікував першу англійську Біблію. У 1428 році, через сорок чотири роки після його смерті, католицька церква засудила його як єретика, викопала його кістки, вивезла їх за місто і спалила.

Чосер (в. 1343 – 1400)

Джеффри Чосербув англійським письменником, поетом, філософом, бюрократ, придворний і дипломат. Чосер був другом і покровителем Джон Гонт 1-й герцог Ланкастерський, герцог Аквітанії [можливо, король або правитель Англії за часів Вікліфа] Хоча він написав багато творів, найбільше його пам'ятають своїми незакінченими рамка розповіді Кентерберійські оповідання, збірка оповідань, розказаних вигаданими паломниками по дорозі до собору в Кентербері. Іноді його називають батьком англійська література, деякі вчені вважають Чосера першим автором, який продемонстрував художню законність народна мова англійська мова, а не французький або латинь. Чосер багато в чому спирається на своє джерело, гуманістів Боккаччо. wikipedia.org/wiki/Geoffrey_Chaucer

Ян Гус (1372 – 1415)

Ян Гус перебував під впливом вчення с Джон Вікліф. Він запропонував реформувати церкву в Богемії так само, як це зробив Вікліф в Англії. Деякі з його послідовників були відомі як гуситів, [яких рухали соціальні проблеми та чеська національна свідомість (wikipedia.org/wiki/Hussite)], тоді як більш радикальні послідовники називалися Таборити. Таборити відкидали всі вчення, які не були засновані на Біблії. Близько 1450 року деякі з таборитів заснували групу, відому як Богемські брати. The Моравська церква була однією з перших протестантських харизматичних громад. The Римо-католицька церква вважав вчення Гуса єретичним. Він був відлучений від церков 1411 р., засуджений в Констанцький собор, іспалений на вогнищі 1415 році у віці 43 років.

Гус був ключовим учасником протестантизм, вчення якого мало сильний вплив на держави Європи і на Мартін Лютер себе. The Гуситські війни призвело до Базельських угод, які дозволили реформувати церкву в Королівстві Богемія — майже за століття до того, як такі події відбудуться під час Лютеранської Реформації. en.wikipedia.org/wiki/Jan_Hus

Існували й інші католицькі практики, наприклад:

- a. Симоні – церковні посади були продані тому, хто заплатив найвищу ціну, дозволяючи найбільш невідповідним особам стати єпископами та абатами [голова монастиря з меншими повноваженнями, ніж єпископ].

Середньовічна та нова історія, Майєрс, стор. 115-116

- b. Індульгенції – купівля прощення, як зараз, так і після смерті. Продаж індульгенцій Джоном Тетцелем став приводом до розриву Мартіна Лютера з Римом – 1517. Згідно з римським вченням, чистилище багато в чому те саме, що пекло, тільки воно триває не так довго, але всі повинні пройти через нього. Папа стверджував, що має повноваження та силу зменшити або звільнити ці страждання. Це почалося з пап Паскаля I (817-824) та

Івана VIII (872882) і стало дуже прибутковим. Це стало способом «продати привілей гріху».

Біблійний довідник Галлея, стор.787therestorationmovement.com/lessons/chlesson03.htm

Петро Хельчицький (бл. 1374 - 1460)

Петро Челчицький був ахристиянський політичний лідер і автор вБогемія. На його мислення вплинулоФома Штитницький,Джон Вікліф,Ян Гусі вальденської традиції.

Він критикував застосування сили в питанняхвіра. Він учив, до чого повинен прагнути християнинправедністьйого власноговільна воля, що він не повинен змушувати інших бути добрими, і що добро має бути добровільним. Він вважав, що християнин повинен любитиБогі ближнього, і що це шлях **навернення людей, а не примусово**. Він стверджував, що будь-який тип примусу є злом і що християни не повинні брати участь у політичній боротьбі за владу.

Вчення Хелчицького включало ідеї, пізніше прийняті вМоравці,Анабаптисти,Квакери, ібаптистів. Він був першимпацифістписьменник вВідродження, передуючиЕразмі Менно Сімонсмайже через 100 років.

en.wikipedia.org/wiki/Anabaptist

Еразм (1466 – 1536)

Еразм був «голландським [гуманістом] ученим і надзвичайно блискучим студентом. Він редагував серію досліджень про Отців Церкви, які зробили доступною ранню історію відходу від Нового Завіту. Він також відредагував перший друкований грецьким Новий Заповіт і викрив неадекватність латинської Вульгати, яка використовувалася як текст Святого Письма в католицьких церквах з часів Ієроніма. Хоча Еразм широко використовував глузування у своїй критиці католицької церкви, він не розпочав енергійної програми реформації. Однак він постачав велику частину матеріалу, який використовували інші люди. Кажуть, що Еразм зніс яйце, яке висидів Лютер». Вічне Царство, Ф. В. Меттокс, с. 229

Макіавеллі(1469 – 1527)

«Крайній гуманізм» — твір Макіавеллі під назвою «Принц». У цьому посібнику він зазначив:

- a. Успішний принц повинен відкинути всі міркування релігії та етики.
- b. Було б правильно, щоб він виглядав релігійним і водночас шахраював.
- c. Він може бути безжальним, коли це необхідно.
- d. Було б два стандарти моралі – один для князя, інший для нації.
- e. Князь повинен не довіряти масам, бо вони невдячні, непослідовні, брехливі та жадібні.
- f. Відповідно, князь не повинен вважати себе зобов'язаним виконувати будь-які обіцянки, які він дав народу.
- g. Він наголошував, що держава є верховною владою, і її необхідно зробити і зберегти міцною.

У цьому він виклав принцип тоталітаризму. ... Муссоліні написав докторську дисертацію на тему «Військові ідеї Макіавеллі». Вічне царство, Ф. В. Меттокс, с. 236

Гуманізм і/або гуманісти

Гуманістикоріння було багато століть томуВідродження.

Грецький гуманізм

Шосте століття до нашої ерипантеїсти(той, хто вірить у багатьох богів)Фалес МілетськийіКсенофан Колофонськийпідготували шлях для пізнішої грецької гуманістичної думки. Фалесу приписують створення сентенції «Пізнай самого себе». Ксенофан відмовився визнавати богів свого часу і залишив божественне принципом єдності у Всесвіті. ... Ці іонійські греки були першими мислителями, які визнали, що природу можна вивчати окремо від будь-якої передбачуваної надприродної сфери. ... У третьому столітті до нашої ериЕпікурстав відомий своїм лаконічним формулюваннямпроблема зла, відсутність віри в загробне життя та людиноорієнтовані підходи до досягненняевдемонія (З грецької означає щастя).

Давньоазіатський гуманізм

Людиноцентричну філософію, яка відкидає надприродне та скептичне ставлення до надприродного, можна знайти в:

- а.) 1000 р. до н.е.Лоаятасистема індійської філософії (філософський скептицизм і релігійна байдужість)
- б.) 6-й століття до нашої ери вдаосизм (система моралі доконфуціанці)
- с.) Також у 6 столітті до н.е.Гаутама Будда, оскільки ані душа, ані щось, що належить душі, не може справді і справді існувати, то точка зору, згідно з якою душа згодом буде жити постійно, наполегливо, незмінно, так, перебуватиме вічно: чи не є це цілковито й цілком дурною доктриною?^[18]

Данте(бл. 1265 – 1321)

Данте Аліг'єріаніталійськапоет всередньовіччя. Він написавБожественна комедія, спочатку названий автором Commedia, а пізніше отримав прізвисько DivinaБоккаччо, [аГуманіст епохи Відродження(1313-1375)] часто вважається найбільшим літературним твором, створеним уІталійська моваі шедевр світулітература. [Зазвичай літературні твори писалися класичною латинською, а не італійською.]

TheБожественна комедіяописує подорож Дантепекло(Пекло),Чистилище(Чистилище), ірай(Paradiso), керуючись спочатку римським поетомВергілійа потім черезБеатріс. Слово "комедія", у класичному розумінні, відноситься до творів, які відображають віру в упорядкований всесвіт, у якому події не лише мають тенденцію до щасливого чи "кумедного" кінця, але й до кінця під впливом волі Провидіння, яка веде все до остаточного блага, тобто паломництво з пекла в рай починається з морального замішання паломника і закінчується видінням Бога (wikipedia.org/wiki/Dante_Alighieri) [Мабусть, це було переважаюче переконання католицького вчення того часу.]

Гуманізм Відродження

Приблизно в 1806 році Humanismus використовувався для опису класичної навчальної програми, запропонованої німецькими школами.Гуманізм Відродженнякий процвітав в Італії, намагався відродити класичне грецьке та латинське навчання. У другій половині 18-го і на початку 19-го століть були створені численні низові «філантропічні» і благодійні

суспільства. Вони були присвячені вдосконаленню людини та людській чесноті, заснованій лише на людському розумі незалежно від традиційних релігійних установ.

У 19 столітті католицька церква розглядалася як політична сила, яка має сильний вплив. (wikipedia.org/wiki/Roman_Catholicism_in_Germany)

Приблизно в той самий час «гуманізм» як філософія, що зосереджена навколо людства (на відміну від інституціоналізованої релігії), використовувався в Німеччині т.зв.Ліві гегельянці,Арнольд РугеіКарл Маркс, які критикували тісну участь церкви в репресивному німецько-прусському уряді.

Гуманізм епохи Відродження був інтелектуальним рухом уЄвропапізнішихсередньовіччяіРанньомодернийперіод переходу від епохи Темряви шляхом ретельного вивчення та наслідування великих класичних авторів. Для Петрарки іБоккаччо, найбільший майстер бувЦицерон. Їхньою метою було переконати інших вести добрий спосіб життя. Як казав Петрарка, «краще бажати добра, ніж знати правду». Таким чином, риторика привела до філософії та охопила її.

Основна підготовка гуманіста полягала в тому, щоб добре говорити і писати (як правило, у формі листа). Спочатку він був радше філософським, ніж антихристиянським чи навіть антиклерикальним. Але це вважалося певним чином ворожим до Церкви чи консервативного суспільного ладу загалом. Уманісти критикували варварську, на їхню думку, латинь в університетах.

Уважне вивчення гуманістамилатиньлітературні тексти незабаром дозволили їм помітити історичні відмінності в стилях письма різних періодів. За аналогією з тим, що вони вважали занепадом латини, вони застосували принцип*прекламні шрифти*(повернутися до джерел) у широких сферах навчання, шукаючи рукописиПатристикалітератури [твори “отців церкви”, а також язичницьких авторів. Після падіння вВізантіїська імперіяу 1453 році біженці привезли з собою грецькі рукописи не лише Платона й Арістотеля, а й християнські Євангелія, які раніше були недоступні на латинському Заході.

Після 1517 р., коли новий винахід книгодрукування зробив ці тексти широко доступними, голландський гуманістЕразм, який вивчав грецьку мову у венеціанській друкарні імАльд Мануцій, розпочав філологічний [розглядає обидва*формуізначення*у мовному вираженні, комбінування*лінгвістикаілітературознавство*] аналіз Євангелія, порівняння грецьких оригіналів з їх латинськими перекладами з метою виправлення помилок і розбіжностей в останніх. Еразм разом із французьким гуманістомЖак Лефевр д'Етапль, почав видавати нові переклади, заклавши основу для протестантської Реформації. Відтоді ренесансний гуманізм, особливо на німецькій Півночі, став займатися релігією, тоді як італійський і французький гуманізм дедалі більше зосереджувався на науці та філології, зверненій до вузької аудиторії спеціалістів, старанно уникаючи тем, які могли б образити деспотичних правителів або які могли б розглядатися як роз'їдаючі. vira.wikipedia.org/wiki/Гуманізм

Наслідки гуманістичного руху Відродження

Принцип *ad fontes* (повернення до джерела) також мав багато застосувань.Гуманісти часто протиставлялися філософам попередньої течії*Схоластика*, «школярі» університетів Італії,

Парижа, Оксфорда та ін. Методологія схоластів виникла в результаті їхнього спілкування з наукою та філософією стародавніх греків і середньовічних арабів у спробі синтезувати думку про Аристотеля з католицизмом. Але вони не займалися літературними, історичними та іншими культурними текстами античності.

wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

Повторне відкриття стародавніх рукописів принесло більш глибокі та точні знання про стародавні філософські школи, такі як Епікурейство, інеоплатонізм, чия язичницька мудрість гуманісти, як і отці Церкви давнини, схильні розглядати, принаймні спочатку, як таку, що походить від божественного одкровення і, таким чином, пристосовується до життя християнської чесноти. (en.wikipedia.org/wiki/Humanism) Переорієнтувавшись на ці літературні, історичні, ораторські та теологічні тексти, ренесансний гуманізм глибоко змінив культурний та інтелектуальний напрямок Європи. У філософії гуманісти епохи Відродження зосереджували більше уваги на діалогах Платона і менше на текстах Аристотеля. wikipedia.org/wiki/Renaissance_humanism

Краще знайомство з грецькими та римськими технічними творами також вплинуло на розвиток європейської науки, в якій платонізм (теорія форм і антитипів) стояв на противагу Аристотелівській концентрації (дослідження або теорія дизайну та мети) на спостережуваних властивостях фізичного світу.^[33] Але гуманісти Відродження, які вважали себе відновлювачами слави та благородства античності, не цікавилися науковими інноваціями. Однак до середини-кінця 16 століття навіть в університетах, хоча все ще домінувала схоластика (резолуція внезгод а через раціональний обговорення), почали вимагати, щоб Аристотеля читали в точних текстах, відредагованих відповідно до принципів філології Відродження, створюючи таким чином ґрунт для суперечок Галілея із застарілими звичками схоластики.

XIX-XX ст

Словосполучення «релігія людства» іноді приписують американському Батько-засновник, Томас Пейн, хоча досі не засвідчено в його збережених творах. Томас Пейн називав себе теофілантропом, це слово поєднує грецькі слова «Бог», «любов» і «людина», і вказувало на те, що, хоча він вірив в існування творчого розуму у Всесвіті, він повністю відкидав твердження, зроблені і для всіх існуючих релігійних доктрин, особливо для їхніх чудотворних, трансцендентальних і спасенських претензій. Паризьке товариство теофілантропії використало книгу Пейна «Століття розуму» (1793), щоб кинути презирство над Святим Письмом у поєднанні з вольтерівським глузуванням, «щоб викрити абсурдність теології, побудованої на колекції незв'язних левантійських народних казок». У 19 ст. Людвіг Фейєрбах з гегельянців писав («Людина — бог для людини» або «Бог — не що інше, як] людина для себе»).

Перші підписанти гуманістичного маніфесту І 1933 року проголосили себе релігійними гуманістами. Через те, що традиційні релігії не змогли задовольнити потреби свого часу, підписанти 1933 року оголосили головною необхідністю заснування релігії, яка була б динамічною силою для задоволення потреб дня. Відтоді на заміну першому було написано два додаткових Маніфести.

У передмові до Humanist Manifesto II автори Пол Курц і Едвін Х. Вілсон (1973) стверджують, що для повного бачення майбутнього потрібні віра та знання. Маніфест II посиляється на розділ про релігію та стверджує, що традиційна релігія надає людству ведмежу послугу. Маніфест II визнає наступні групи частиною їхньої натуралістичної філософії: науковий, етичний, демократичний, релігійний і марксистський гуманізм.

У 1941 році Американська асоціація гуманістів було організовано. після Друга Світова війна, троє видатних гуманістів стали першими директорами головних підрозділів Об'єднані Нації: Джуліан Хаксліз ЮНЕСКО, Брок Чізхолмз Всесвітня організація охорони здоров'я, і Джон Бойд-Оррз Продовольча та сільськогосподарська організація.^[49]

У 2004 році Американська асоціація гуманістів разом з іншими групами, які представляють агностиків, атеїстів та інших вільнодумців, об'єдналися, щоб створити Світська коаліція для Америки який виступає в Вашингтон, округ Колумбія для відокремлення церкви від держави і на національному рівні для більшого сприйняття нетеїстичних американців. Виконавчий директор Світської коаліції для Америки є Шон Ферклот довголітній державний законодавець від Мен.

Сучасні гуманісти, наприклад Корліс Ламонта або Карл Саган, стверджують, що людство має шукати істину через розум і найкращі спостережувані докази та підтвердження науковий скептицизм науковий метод. Однак вони передбачають, що рішення про добро і зло мають ґрунтуватися на індивідуальному та загальному блазі. [тобто не існує абсолютних цінностей.] Як етичний процес, гуманізм не розглядає метафізичні проблеми, такі як існування чи неіснування безсмертних істот. Гуманізм займається тим, що є людським.^[9] Отже, немає абсолютів.

У 1925 році англійський математик і філософ Альфред Норт Уайтхед застерігав: «Пророцтво Френсіс Беконте пер виконано; і людина, яка часом мріяла про себе трохи нижчою від ангелів, підкорилося тому, щоб стати слугою і служителем природи. Ще невідомо, чи зможе один актор зіграти обидві частини тіла».^[10] en.wikipedia.org/wiki/Humanism

Розділ 7

Резюме

Апостоли попереджали про час, коли люди відвернуться від здорової доктрини й підуть за своїми бажаннями. Було очевидно, що це вже сталося з листів Іоанна до церков Азії, записаних у Одкровенні.

У наступні роки після апостольської ери (після 100 р. н. е.) твори «отців церкви» починають слідувати їхнім власним думкам. З роками їхні вчення та практики стали настільки поганими або зіпсованими, що католицькі дослідники Біблії відкинули багато з цих практик і вчень, ризикуючи життям і засобами до існування. Деякі хотіли лише реформувати деякі з найгірших практик, а не повністю повернутися до Біблії для всіх вчень і практик.

Протягом століть ті, хто вивчає Біблію, визнавали необхідність повернутися до Біблії, щоб отримати вказівки щодо життя, приємного Богу, і щоденного поклоніння Йому. Вікліф виступав проти вчень і практик католицької церкви, яких не було знайдено в священному писанні. Він також хотів надати

Біблію своєю рідною мовою, щоб звичайна людина могла краще знати Боже слово, а не покладатися на чуже тлумачення. Це коштувало йому життя.

За кілька років інший дослідник Біблії Ян Гус породив послідовників, які відкидали всі вчення, які не були засновані на Біблії. Він прожив лише кілька коротких років, оскільки католицька церква вважала його єретиком, відлучила від церкви, засудила Констанцький собор і спалила на вогнищі в 1415 році.

Ці люди та інші були переслідувані, тому що вони наважувалися повірити в Біблію, а не вченням і практикам людини. Але переслідування не було чимось новим, воно почалося з євреїв, посилювалося римськими імператорами та продовжилось Римо-католицькою церквою, яка вбивала тисячі людей за те, що вони володіли або просто читали Боже слово. Переслідування не припиняться. Сьогодні воно існує в різних формах – глузування, тілесні ушкодження, знищення майна і навіть смерть.

Менш ніж через п'ятдесят років після смерті Гуса преса Гуттенберга зробила Біблію доступнішою. Коли Біблія стала доступною, все більше людей почали сумніватися в поширених на той час вченнях, практиках і тлумаченнях. Вугілля заклику до реформ і повернення до Біблії тліло ще п'ятдесят років. Але в 1517 році Мартін Лютер запалив вогонь, коли вивісив свою 95 тезу на дверях церкви Всіх Святих у Віттенберзі. Невдовзі Цвинглі та інші слідом за Лютером засудили існуючі вчення, практики та ненаукові тлумачення. Вони вимагали реформ. Але реформа виявилася неможливою, і багато тих, хто виступав проти встановленої ієрархії католицької церкви, загинули.

Незабаром інші дійшли висновку, що якщо їхню церкву [католицьку] не можна реформувати, то настав час її покинути. Це призвело до створення кількох нових релігійних орденів, заснованих на вченні та практиках таких людей, як Мартін Лютер, Джон Кальвін і Джон Уеслі, щоб назвати три найвидатніших. Їхні послідовники розробили на основі свого розуміння стандарт, сформулювали його в письмовій формі та вимагали, щоб усі їхні послідовники дотримувалися та відповідали їхньому віровченню.

Ті, хто намагався реформувати католицьку церкву, зосереджувалися на зміні цієї організації. Інші зосереджувалися на вченнях тих, хто намагався реформувати католицьку церкву. Жодна група не усвідомлювала, що проблема була в людині, якій потрібно було запитати: «Що я повинен зробити, щоб повернутися до Бога?» Це те саме питання, з яким стикалися діти Ізраїлю кожного разу, коли вони порушували свій завіт з Богом і дотримувалися практик тих, хто їх оточував.

Людині потрібно було повернутися до Бога, усунути всі чужі звичаї та повернутися до вчення Бога, використовуючи лише Біблію. Бог уже заснував Свою Церкву і поклав у неї всіх, хто поклав свою віру, довіру та послух Ісусу, Христу, Його улюбленому Сину.

Деякі суперечливі вчення отців «Церкви».

1. Єдність між віруючими може виникнути лише від одного доктринального авторитету – єпископських соборів – папської системи.
2. «Церква», яка діє через єпископа Риму, має владу над усіма християнами – встановлена церковна ієрархія
3. Нічого не можна робити без схвалення єпископа.
4. Святкування особливих днів, таких як Великдень.
5. Священство як спеціалізований клас посередників від імені Єпископа – замість Христа.
6. Розвиток таїнств – деякі вчення Христа важливіші за інші.
7. Створено моноєпископат, де єпископи призначалися з безперервного ланцюга від апостолів до нинішнього єпископа, папи, який прийняв титул, наданий імператорами, Понтифікуса Максима.
8. Зміни в практиці та формі хрещення:
 - а. Дітей хрестили, а батьки сповідали за них
 - б. Заміна заливки на занурення
 - с. Вимагати конкретних слів, щоб хрещення було ефективним.
9. Скликав єпископську раду, щоб встановити одну прийнятну доктрину.
10. Поєднав грецьку філософську традицію з християнським віровченням
11. Люди — це божественні душі, які потрапили в матеріальний світ, створений недосконалим Богом.
12. Отримання безпосереднього особистого знання поза Євангелієм. [Монтанізм]

13. Душа проходить послідовні стадії перед втіленням у людину і після смерті, зрештою, досягаючи Бога.
14. Встановлені правила визначення біблійних доктрин:
Те, що не було дозволено в писанні, заборонено

Проти

Дозволено те, що не було заборонено писанням

15. Встановлене правило віри, де авторитетні вчення, передані Католицькою Церквою, і Святе Письмо мають однакову вагу.
16. Кальвін адаптував деякі вірування Августина для своєї теології
- Суверенітет Бога
 - Повна розбещеність людства
 - Безумовні вибори
 - Обмежене спокутування
 - Непереборна грація
 - Витривалість святих

Вчення та практики, які католицькі вчені вважають образливими

- Вікліф
 - Церкві належала більша частина власності в Англії
 - Священнослужителі були нічим іншим, як аморальними землевласниками
 - Прийняття влади папою. Головою Церкви був не Папа, а Христос.
 - Додавання кількох орденів лідерів як лише старійшин і дияконів у церкві Біблії
 - Вчення про трансубстанціацію
 - Приватні меси
 - Крайнє соборування
 - Чистилище
 - Продаж церковних офісів
 - Тільки священник міг володіти і читати Біблію
 - Звичайна людина не могла володіти або читати Біблію
- Лютер
 - Продаж індульгенцій [продаж права на гріх або плата за привілей грішити]
 - Чистилище
 - Вчення про трансубстанціацію
 - Поклоніння святим
 - Таїнства
 - Папа чи Церква не були остаточною владою для християнина
- Цвінглі
 - Участь церкви в уряді
 - Піст під час Великого посту
 - Використання образів (ікон) на етапах богослужіння
 - Корупція в структурі церковної ієрархії
 - Заборона вінчання в клірі

Деякі вчення і практики реформаторів

- Вікліф
 - Христос є головою Церкви
 - Церковні лідери мають бути моральними людьми, а не купувати посади
 - Єдиним авторитетом для людини є Біблія, а не католицька церква
 - Лише два чини церковних лідерів – пресвітери та диякони
- Лютер
 - Тільки Біблія є остаточною авторитетом для християнина

Міжнародний інститут пізнання Біблії

Рендольф Данн, президент - Роберто Сантьяго, декан
thebiblewayonline.com

Курс 1 - Боже послання

Як все тут потрапило?
Людина, яка була Богом
Христос - Божа Тайна
Міфи про Бога
Від життя до смерті - смертна людина
Запланований викуп
Послання Євангелія

Курс 2 – Слухняність Христу

Час до Христа
Час Христа на Землі
Час після Христа
Кінець часу на Землі
Час вирішувати
Від смерті через хрест до життя
Міфи про прощення
Хрещення у Христа

Курс 3 - Нове життя у Христі

Королівство нерукотворне
Слуги в королівстві
Перші принципи Христа
Вдови та інші потребуючі

Курс 4 - Зростання у Христі

Ісус з Назарету
Життя Христа
Об'єднані у Христі
Міфи про біль
Тіло, душа, дух – куди вони йдуть, коли ти помреш?
Шлюб і розлучення
Божа субота
Створення до створення книги Буття
Євреям

Курс 5 – Дозрівання у Христі

Уроки з хреста
Божий процес відбудови
Найкращі запитання, які коли-небудь ставили
Життя Один для одного у Христі
Жити максимально
Обіцяє тепер і назавжди
Справжні чоловіки — благочестиві чоловіки
Чудові слова життя

Курс 6 - Стати знавцем Біблії

Тіні, типи та пророцтва
Святий Дух

Духовне молоко Життя звільнене Міф про нещастя Послання з послань Поклоняйтеся Богу в душі та правді Дослідження для знавців Біблії Окреслена Біблія Узагальнена Біблія Типи і метафори	Даніель Одкровення Ісуса Христа Мовчання Святого Письма Вчення та практики від 100 до 1500 рр. н.е Реформувати або відновити Складання та переклад Біблії Сучасні церковні практики– Святе Письмо чи Переказ? Генеалогія Ісуса - схема
---	---

Міжнародний інститут знання Біблії має посилання на інші мови на thebiblewayonline.com.